

Arrest

nr. 318 868 van 19 december 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 maart 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 april 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JESSOUS, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten en T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker kwam in 2003, samen met zijn moeder en zijn twee oudere broers A.A. en A.N., als minderjarige toe op het Belgische grondgebied.

1.2. Verzoeker werd op 28 mei 2010 gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur in België in navolging van het statuut van zijn moeder. Op 24 juni 2010 werd aan verzoeker een B-kaart (verblijfskaart voor onbepaalde duur) afgeleverd met een geldigheidsduur van vijf jaar, dewelke telkens verlengd werd, thans tot 22 november 2027.

1.3. Verzoeker kreeg tussen 2009 en 2013 meerdere maatregelen opgelegd door de jeugdrechtbank naar aanleiding van het plegen van verschillende als misdrijf omschreven feiten.

1.4. Op 27 augustus 2013 werd verzoekers dochter A.N., met de Belgische nationaliteit, geboren.

1.5. Verzoeker liep tussen 2015 en 2022 talrijke politionele en correctionele veroordelingen op.

1.6. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 8 maart 2024 een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 11 maart 2024 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 12 maart 2024 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan de Heer

Naam: A.(…)

Voornaam: D.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Marokko

ALIAS: A.(…) D.(…) °(…), A.(…) D.(…) °(…)

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 08.03.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het betrokkene verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, en dit voor een duur van 10 jaar om de volgende redenen:

Betrokkene heeft een uiterst beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om zich aan de geldende wetten te houden. Niettegenstaande hij meerdere kansen van Justitie kreeg om zich te herpakken, bleef hij volharden in zijn crimineel gedrag. Ondanks zijn jonge leeftijd van 28 jaar liep hij op een periode van 15 jaar, los van de opgelegde maatregelen van de jeugdrechtbank, 12 correctionele en 3 politionele veroordelingen op. Sinds zijn meerderjarigheid kreeg hij 4 werkstraffen opgelegd voor een totaal van 420 uren, waarvan hij er meerdere slechts gedeeltelijk of helemaal niet uitvoerde en werd hij 8 keer definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf voor een totaal van 95 maanden of bijna 8 jaar. Hij werd 3 keer veroordeeld voor diefstal met geweld of bedreiging of afpersing, 3 keer voor gewone diefstal of poging daartoe, 6 keer uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen, 4 keer voor drugshandel, 2 maal voor verboden wapendracht en 2 keer voor opzettelijke vernielingen. Tot slot werd hij in 2020 en 2021 politioneel veroordeeld wegens het niet-naleven van de corona-maatregelen en in 2022 omdat hij in dronken toestand een verkeersongeval met fysiek letsel veroorzaakte.

Sinds zijn puberteit kampt betrokkene met een ernstige agressieproblematiek. Hij heeft zich herhaaldelijk schuldig gemaakt aan diefstallen met geweldpleging, opzettelijke slagen en verwondingen (waarvan 1 veroordeling wegens intra-familiaal geweld) en opzettelijke vernielingen, waarbij hij disproportioneel geweld gebruikte.

Betrokkene was 14 jaar oud toen hij op 29/11/2009 in de wijk van de Canadablokken op de Luchtbal een voetbal had afgepakt van een 12-jarig slachtoffer onder bedreiging van een mes. Bovendien bedreigde hij zijn vrienden, zodat zij aanvankelijk valse verklaringen aan de politie aflegden. In het vonnis van de jeugdrechtbank van Antwerpen dd. 16/06/2010 lezen we: “Minderjarige (betrokkene) heeft geen verklaring voor agressief gedrag. Moeder meldt dat minderjarige agressief kan worden en in voortdurend conflict leeft met zijn broers. Hij aanvaardt het gezag van moeder niet. Ook het gedrag op school blijkt moeilijk. Bij beschikking van 14 december 2009 werd minderjarige in “Centrum De Grubbe” geplaatst. Bij beschikking van 18 december 2009 werd hem een huisarrest opgelegd, een contactverbod met E.W. en DP. en een verbod zich te begeven op de plaats van de feiten. Tevens werd bij beschikking van 27 december 2009 professor Dr. D.(…), kinder- en jeugdpsychiater, aangesteld om een medisch-psychologisch en psychiatrisch onderzoek te verrichten. (...) Inmiddels werden ingevolge de vordering van 27 april 2010 van de procureur des Konings voor een ander feit bij beschikking van 27 april 2010 nieuwe maatregelen opgelegd, namelijk -prestatie van opvoedkundige aard van 30 uren, met begeleiding door ADAM; - een verslag schrijven over het gedrag van de chimpansees en het gedrag van de mens met normen en waarden. Stelt minderjarige onder toezicht van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdbijstand van Antwerpen, dit voor een duurtijd van één jaar, behoudens eerdere wijziging of intrekking van de maatregel.”

Op 18/11/2011 diende hij een tweede keer voor de jeugdrechter te verschijnen naar aanleiding van diefstal van een bromfiets en een kinderkas ten nadele van P. G. (feit gepleegd tussen 22 april 2010 en 27 april 2010) en opzettelijke slagen en verwondingen aan V. P. met een arbeidsongeschiktheid van 28 dagen tot gevolg (feit gepleegd op 13 september 2010). De rechtbank stelde in haar vonnis: “De minderjarige verblijft thans in de GBJ De Hutten naar aanleiding van een vordering genomen door de procureur des Konings betreffende feiten van diefstal met geweld. Uit het dossier blijkt dat de minderjarige over beperkte cognitieve mogelijkheden beschikt en te kampen heeft met een ernstige agressieproblematiek. De minderjarige heeft

nood aan een strikte en conséquente omkadering om hem opvoedkundig bij te sturen in het grensoverschrijdend gedrag dat hij stelt. (...) Op 21 september 2011 werd door de trajectcoördinator van de behandelunit vastgesteld dat de minderjarige geen geschikte kandidaat is voor de behandelunit gelet op zijn beperkte cognitieve vaardigheden. De minderjarige zal om deze reden doorstromen naar een reguliere begeleidingsgroep". Hij werd verder toevertrouwd aan GBJ De Hutten in afwachting van geschikte vervolghulpverlening tot 12 maart 2012 en hij werd vanaf 12 maart 2012 tot 1 juni 2012 onder toezicht geplaatst van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdbijstand.

Op 31/05/2013 verscheen hij een derde keer voor de jeugdrechtbank naar aanleiding van diefstal met geweld in bende met gebruik of vertoon van wapens (3 feiten gepleegd op 19 januari 2011 ten nadele van V. J., V.D. S. en W. I.), poging tot diefstal afpersing met geweld ten nadele van R. S. (feit gepleegd op 19 januari 2011), diefstal van een noodhamer ten nadele van vervoersmaatschappij De Lijn (feit dd. 14 november 2010), heling van een bromfiets ten nadele van O. O. (feit gepleegd op 22 juni 2011), vernieling van een lijnbus (feit dd. 14 november 2010) en opzettelijke slagen en verwondingen aan M.G. (feit gepleegd op 2 oktober 2010). "Naar aanleiding van de hierboven bewezen feiten werden er ten aanzien van de eerste gedaagde (betrokkene) meerdere maatregelen genomen waaronder een plaatsing in De Grubbe te Everberg, De Hutten te Mol, het opleggen van een vorming. Tenslotte werd hij toevertrouwd aan het milieu van de moeder alwaar hij aanvankelijk werd opgevolgd door Wingerdbloei. Deze begeleiding werd op 27 augustus 2012 beëindigd. De eerste gedaagde heeft ook een ontheemdingsproject gevolgd in Slovenië. Dit project heeft een positieve kentering gebracht in het leven van eerste gedaagde. (...) De jeugdrechtbank stelt vast dat de opgelegde vorming (Rots en Water) nog niet werd voleindigd (nog 20 uur zou openstaan). De jeugdrechtbank acht het aangewezen dat deze vorming alsnog voleindigd zou worden en verlengt het toezicht van de jeugdrechtbank om deze reden tot op het ogenblik dat de vorming positief zal beëindigd zijn".

Ondanks deze jeugdbegeleidingsmaatregelen en de geboorte van zijn dochter A.(...) N.(...) op 27/08/2013 uit zijn knipperluchtrelatie met S.(...) S.(...) besloot hij niet om zijn grensoverschrijdend gedrag om te gooien. Reeds kort na de geboorte van zijn dochter werd zijn partner meermaals tussen 01/09/2013 en 13/02/2014 slachtoffer van intra-familiaal geweld, waardoor zijn relatie definitief spaak liep en zijn ex-partner begeleiding nodig had om haar trauma's ontstaan door de extreme geweldpleging te verwerken (zie supra). De rechter oordeelde in het vonnis van 23/12/2015: De gepleegde feiten zijn laakbaar, temeer in aanwezigheid van het minderjarig kind gepleegd, en getuigen van een verregaande normvervaging met weinig respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. Feiten van intra-familiaal geweld zijn maatschappelijk onaanvaardbaar vermits ze een ernstige inbreuk betekenen op de persoonlijke levenssfeer van het slachtoffer.(...)Wegens het gebrek aan schuldinzicht in hoofde van beklaagde (betrokkene) komt het opleggen van probatievoorwaarden niet opportuun voor." Hij kreeg een autonome werkstraf van 120 uren of een vervangende gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 300 euro opgelegd. Op 23/11/2016 werd zijn vervangende gevangenisstraf uitvoerbaar verklaard omdat hij zijn werkstraf niet had uitgevoerd.

Op 23/04/2018 werd hij door de Correctionele rechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden uit hoofde van 3 feiten van opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd in het Antwerps uitgaansmilieu tussen 18 december 2015 en 2 juli 2016. We citeren uit het betreffende vonnis: "Op 02/07/2016 is beklaagde (betrokkene) betrokken bij een vechtpartij in café BONAPARTE te Antwerpen. De zus van beklaagde zou zijn betast door een onbekende persoon waarna beklaagde begon te roepen. Toen het personeel trachtte tussen te komen greep beklaagde een eerste slachtoffer, mevr. D., bij de keel en gaf hij een tweede slachtoffer, mevr. J., een slag in het gezicht. Bij verhoor bevestigt beklaagde bij een schermutseling betrokken te zijn geweest maar ontkent hij vrouwen te hebben geslagen.

In de nacht van 06/05/2015 begeven de verbalisanten zich naar het jeugdhuis T OGENBLIK te Beveren. De toegangscontrole aldaar wordt verzorgd door de heer D.R. die stelt dat hij een slag kreeg van beklaagde (betrokkene). Wanneer verbalisanten beklaagde aanspreken, stelt hij zijn jas te halen en naar huis te gaan.

Wanneer verbalisanten beklaagde later op de avond opnieuw aantreffen en hem herinneren aan de voorheen gemaakte afspraken roept hij zijn vrienden en gaat hij met deze personen in groep naar de bushalte.

Op 18/12/2015 is beklaagde (betrokkene) betrokken bij een vechtpartij in de MS Hoeve te Deurne. In eerste instantie slaat beklaagde het slachtoffer B. in het gezicht, vervolgens geeft hij hem een kopstoot. De getuigen B. A. en B. S. bevestigen het relaas van het slachtoffer. Een medisch attest werd voorgelegd. Bij verhoor ontkent beklaagde de hem ten laste gelegde feiten. Zowel het slachtoffer als de getuigen herkennen beklaagde als dader van de feiten bij fotovoortlegging (...)" Bij het bepalen van de strafmaat oordeelde de rechtbank : "De handelingen van beklaagde wijzen op een afwezig normbesef en een agressieve ingesteldheid. Beklaagde is blijkbaar een vechtersbaas die bijzonder weinig respect betuigt voor de fysieke en psychische integriteit van zijn slachtoffers. Beklaagde is niet ter zitting verschenen zodat de rechtbank niet kan peilen naar zijn intenties. Beklaagde is ook niet aan zijn proefstuk toe en werd reeds meermaals strafrechtelijk veroordeeld voor gelijkaardige feiten. Reeds vier maal werd beklaagde veroordeeld tot het uitvoeren van een werkstraf. Dergelijke veroordelingen maken duidelijk geen indruk op beklaagde Enerzijds blijft hij nieuwe strafbare feiten plegen, anderzijds blijkt uit de door het Openbaar Ministerie voorgebrachte stukken dat hij deze werkstraffen eenvoudigweg niet uitvoert."

Op 20/01/2020 stond hij terecht voor opzettelijke slagen en verwondingen (feit gepleegd op 20/07/2019 met 5 medebeklaagden ten nadele van D. T. S. D.) en weerspannigheid zonder wapens (feit gepleegd op 09/06/2019). "Op 20 juli 2019 omstreeks 6.15u wordt de politie opgeroepen voor een vechtpartij in de

nasleep van een Tibetaans voetbaltornooi. Ter plaatse aangekomen is er geen sprake meer van een vechtpartij, maar treffen de politiediensten een viertal personen aan (...) met lichte tot matige verwondingen. Zij worden allen naar het ziekenhuis overgebracht voor verzorging. Daags nadien ontvangt de politie via de "Blauwe Lijn" beelden van deze zogenaamde vechtpartij. De politie stelt vast dat het niet gaat om wederzijdse slagen, maar dat één man (...) talrijke slagen en stampen krijgt van verschillende personen. (...) Verder is ook nog op de beelden te zien hoe tweede, vijfde (betrokkene) en zesde beklaagde talrijke slagen en schoppen aan het slachtoffer uitdelen, zelfs nadat hij op de grond blijft liggen. Ook vierde beklaagde stampet het slachtoffer nog nadat deze al het bewustzijn heeft verloren. Het is vijfde beklaagde (betrokkene) die zich uiteindelijk over het slachtoffer ontfermt en hem op zijn rug draait, waarna eerste beklaagde met zijn twee voeten op de borstkas van het slachtoffer springt. (...) Vijfde beklaagde A.(...) bekent het slachtoffer te hebben geslagen en geschopt, zelfs nadat deze op de grond was gevallen. Hij wou niet mee vechten maar toen hij zelf enkele slagen had gekregen was hij zo kwaad dat hij zich toch gemengd heeft. Hij benadrukt dat hij zich over het slachtoffer heeft ontfermd toen hij opmerkte dat hij bewusteloos was en dat hij aanvankelijk ook enkele jongens heeft proberen tegenhouden. Op de camerabeelden is te zien hoe vijfde beklaagde A.(...) het slachtoffer op een bepaald ogenblik op zijn rug legt. Vijfde beklaagde verklaart dat hij dit deed omdat hij zag dat het niet goed ging met het slachtoffer. Vervolgens springt echter eerste beklaagde met zijn beide voeten op het slachtoffer. (...) Op 20 September 2019 werd D. T. onderworpen aan een medisch onderzoek door dokter V.(...) N.(...). Dokter V.(...) N.(...) stelt vast dat het slachtoffer kneuzingen en snijwonden opliep, een neusfractuur en een hersenschudding. Hij besluit tot een tijdelijke economische ongeschiktheid van 11 dagen.

Verder is er tijdelijke persoonlijke en huishoudelijke ongeschiktheid en blijvende esthetische schade. (...) Vijfde beklaagde A.(...) wordt eveneens vervolgd voorfeiten van weerspanning ten aanzien van hoofdinspecteur D.D. en inspecteur B., naar aanleiding van zijn arrestatie op 9 juni 2019 in het kader van vaststellingen van drugverkoop op de open bare weg en navolgende huiszoeking. Beklaagde wordt opgesloten in de cel en wordt erg zenuwachtig; hij slaat agressief op de deur. Na een toiletbezoek weigert hij de cel terug binnen te gaan en begint hij te roepen en tieren en zich te verzetten waardoor hij met veel moeite terug dient te worden geboeid met bijstand van extra agenten."

Op 28/02/2022 werd hij door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden met 5 jaar probatie-uitstel voor 20 maanden en een geldboete van 800 euro met 3 jaar uitstel naar aanleiding van verboden wapendracht, opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of werkonbekwaamheid tot gevolg ten nadele van J. P., vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen ten nadele van Fata Morgana bvba en/of O. J., bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met aanslagen op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is ten nadele van A. N. en beschadiging of vernieling van andermans roerende eigendommen ten nadele van E. D., in staat van wettelijke herhaling. Deze feiten pleegde hij op 13/11/2021. We citeren uit het vonnis: "De heer D.(...) A.(...) (beklaagde) was op 13 november 2021 onder invloed van drugs en maakte amok in twee cafés en op de openbare weg. In een café aan het Sint-Jansplein te Antwerpen kwam het tot een discussie met betrekking tot de naleving van regels inzake social distancing. A.(...) ging een gevecht aan met een man die op de speelkasten aan het spelen was en gooide vervolgens een wijnfles door het raam van het café. A.(...) sloeg nadien een andere klant, de heer J. P. (burgerlijke partij) en schopte hem. P. liep daarbij verwondingen op in het gezicht, waaronder een neusbreuk, met een tijdelijke werkonbekwaamheid tot gevolg. A.(...) liep weg en kwam bebloed en verward een café in de Korte Zavelstraat te Antwerpen binnen. Hij begaf zich onmiddellijk naar de toiletten en werd daar door de uitbater aangemaand te vertrekken. Daarop bedreigde A.(...) de uitbater met een mes. Hij liep naar buiten en sloeg er meermaals op een wagen Opel Corsa. Vervolgens ging hij naar een telecomwinkel in de Sint-Elisabethstraat. Op aanwijzen van omstaanders werd A.(...) daar gevat door de politie, met een lang keukenmes tussen zijn broeksriem." De rechter oordeelde: "Geweld in de publieke ruimte is onaanvaardbaar. Het gebruik van geweld houdt een onmiddellijke aantasting in van de fysieke integriteit van het slachtoffer en brengt angstgevoelens teweeg bij wie rechtstreeks betrokken is, en een onveiligheidsgevoel voor de maatschappij in het geheel. (...) A.(...) blijkt te kampen met een ernstige verslavingsproblematiek, waarvoor reeds op diverse manieren geprobeerd werd een structurele oplossing te vinden. Bij de behandeling ten gronde wordt geschetst dat een voorlopige hechtenis in 2021 in een dossier waarbij hij buiten vervolging werd gesteld, het laatste traject zou doorkruist hebben en geleid zou hebben tot een zwaar herval. In het kader van de huidige zaak werd dokter D.(...) V.(...) aangesteld en zij schetst een weinig rooskleurig beeld van het functioneren van A.(...) en ze schat het risico op herval hoog in. Er is immers sprake van beperkte intellectuele capaciteiten, een antisociale persoonlijkheidsdynamiek, een verslavingsproblematiek, psychotische verschijnselen en een afwezige dagbesteding.

Hoewel dokter D.(...) V.(...) momenteel niet besluit tot ontoerekeningsvatbaarheid, kan begrepen worden op basis van analyse van de deskundige dat een dergelijk besluit en een internering van A.(...) binnen de mogelijkheden ligt, minstens bij nieuwe feiten. Bij de beoordeling van de huidige feiten wordt het advies van de deskundige gevolgd, en wordt geoordeeld dat A.(...) niet aan een geestesstoornis lijdt die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden heeft tenietgedaan of ernstig heeft aangetast. Geen van de partijen bepleitte trouwens reeds een internering. A.(...) en het openbaar ministerie waren er het verder over eens dat de laatste behandelingsmogelijkheid die de deskundige voorzag noodzakelijk dient te worden

opgelegd, namelijk een residentiële psychiatrische behandeling, voor de aanpak van de brede en diverse problematiek van A.(...). Een dergelijke behandeling wordt opgelegd als probatievoorwaarde, gekoppeld aan een gedeeltelijk uitstel van de tenuitvoerlegging van de straffen. De ernst van de feiten maakt het opleggen van een substantiële gevangenisstraf van dertig maanden als hoofdstraf noodzakelijk. Het uitstel wordt bepaald voor een gedeelte van 20 maanden, om de doorstroom naar de psychiatrie vanuit de gevangenis mogelijk te maken." Dit vonnis bestraft eveneens het feit van 05/11/2021 waarbij hij door de politie werd gevat op de Korte Zavelstraat te Antwerpen met een keukenmes met een lemmet van 19 cm op zak. Hij had schriftelijk verklaard dat hij het mes bij zich had om zich te verdedigen, maar de rechtbank was op 01/06/2022 van oordeel dat hij het keukenmes wenste te gebruiken voor het toebrengen van lichamelijk letsel of het bedreigen van personen en veroordeelde hem bij verstek tot 4 maanden gevangenisstraf en een geldboete van 800 euro. De rechter op verzet stelde in zijn vonnis van 02/11/2022 de laattijdige eenheid van opzet vast met de feiten van 13/11/2021 zodat het verstekvonnis van 01/06/2022 werd tenietgedaan en hem geen bijkomende straf werd opgelegd.

Uit al deze feiten blijkt dat betrokkene er niet in slaagt om zichzelf te beheersen en dat hij weinig nodig heeft om volledig te ontsporen. Dergelijk zinloos geweld vergroot de angstgevoelens bij de burgers en het maatschappelijke onveiligheidsgevoel. Nergens blijkt dat zijn agressieproblematiek ondertussen onder controle is. Integendeel, volgens de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) staat hij na zijn laatste veroordeling voor opzettelijke slagen en verwondingen nog 2 keer in 2022 vermeld voor gelijkaardige feiten en in 2023 1 keer voor bedreiging met een aanslag. Het gedrag dat hij vertoont, getuigt van een verregaande normvervaging en gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit en andermans eigendommen. Het is duidelijk dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De maatschappij dient beschermd te worden tegen dergelijke agressie. Bovendien is hij gekend voor verschillende gewapende diefstallen en werd hij 2 keer veroordeeld voor verboden wapendracht. De wapenwetgeving is met recht en reden streng en is erop gericht de veiligheid van de burgers in de maatschappij te beschermen. De feiten die hem ten laste worden gelegd tonen aan welk gevaar het voorhanden hebben van wapens inhoudt. Het is juist bij toestanden waarbij de frustratie oploopt en de druk te groot zou worden dat het voorhanden hebben van wapens tot een bijkomende escalatie en zeer verregaande gevolgen kan leiden. Gezien zijn verslavingsproblematiek en psychotische verschijnselen is er een zeer reëel risico dat slachtoffers blijvende beperkingen overhouden of zelfs het leven laten.

Verder werd hij reeds 4 keer veroordeeld wegens handel en bezit van verdovende middelen. Bij zijn eerste correctionele veroordeling op 10/06/2015 kreeg hij een werkstraf en een geldboete opgelegd met gedeeltelijk probatie-uitstel om hem te motiveren een drugsvrij leven te leiden met een vaste tewerkstelling. Onder zijn probatievoorwaarden diende hij onder meer een passende begeleiding te volgen met het oog op een definitieve drugontwenning en actief naar werk te zoeken. Dit was echter niet aan hem besteed, want hij volhardde in zijn druggebruik en uw delinquent gedrag. Bij vonnis van de Correctionele rechtbank Antwerpen dd. 28/02/2022 werd hem als laatste kans een residentiële psychiatrische behandeling opgelegd als probatievoorwaarde, gekoppeld aan een gedeeltelijk uitstel van de tenuitvoerlegging van de straffen om zijn middelengebruik en de persisterende psychotische verschijnselen het hoofd te bieden. De rechter bevestigde bij vonnis van 27/10/2022 ; "Het past verder nadrukkelijk in te zetten op dit residentiële traject, aangezien aannemelijk wordt gemaakt dat A.(...) bereid was en nog steeds is om een dergelijk traject aan te gaan, maar dat dit nog niet tot uitvoer werd gebracht wegens een gebrek aan capaciteit in de zorgsector."

In zijn hoorrecht van 04/07/2023 verklaart hij nog steeds op de wachtlijst te staan van Cadenza 1 en opgevolgd te worden door Dr. D.(...) W.(...) van Zorggroep Multiversum te Boechout, zonder evenwel een bewijs van medische behandeling voor te leggen.

Drugsinbreuken zijn ernstig. Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30/11/1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11/07/2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10/07/2003, *Benhebbat t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel

(PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Verder werd betrokkene herhaaldelijk veroordeeld voor diefstallen en heling, waarbij hij evenmin het gebruik van geweld schuwde om zijn doel te bereiken. Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Hij hield bij het plegen van deze strafbare feiten enkel rekening met het eigen financieel gewin. Er werd niet stilgestaan bij de materiële en psychische gevolgen van zijn daden voor de slachtoffers. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de bevolking verhogen.

Overwegende dat betrokkene nog steeds met mentale en verslavingsproblemen kampt, waarvoor nog geen structurele oplossing gevonden is en het risico op recidive dus nog reëel en actueel is;

Uit zijn persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat hij een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor een verwijderingsmaatregel met inreisverbod een noodzakelijke maatregel is ter preventie van nieuwe feiten.

In zijn geactualiseerde vragenlijst hoorrecht van 04/07/2023 verklaart hij Engels en Nederlands te kennen, Berbers te kunnen spreken maar geen Arabisch, dat hij op de leeftijd van 8 jaar naar België gekomen is; hij is nog in het bezit van een reispas; op de vraag of hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland stelt hij dat hij op een wachtlijst staat voor opname in Cadenza 1 en momenteel wordt opgevolgd door Dr. D.(...) W.(...) O.(...) van Zorggroep Multiversum, Provinciesteenweg 408 te 2530 Boeichout; op de vraag of hij getrouwd is of een duurzame relatie heeft in België, antwoordt hij dat hij samenwonend was en een dochter van Belgische nationaliteit heeft. Zijn dochter is 9 jaar oud en hij heeft een goed contact met haar; hij heeft nog familie in België, met name zijn moeder, 2 broers en dochter (alien hebben de Belgische nationaliteit); op de vraag of hij minderjarige kinderen heeft in België antwoordt hij dat hij 1 dochter heeft, zij woont bij de mama en zij komt nu elke week bij hem in het weekend en de vakanties.

De moeder van zijn kind heeft een nieuwe relatie en daarom is zijn dochter veel bij hem bv. woensdag na school tot donderdag; op de vraag of hij getrouwd is of een duurzame relatie heeft in zijn land van herkomst of in een ander land dan België, antwoordt hij dat hij niet gehuwd is en geen vaste relatie heeft op dit moment; hij verklaart dat hij geen familie in zijn land van herkomst of in een ander land dan België heeft, zijn familie woont in België; hij heeft geen minderjarige kinderen in zijn land van herkomst of in een ander land dan België, zijn dochter woont in België en heeft de Belgische nationaliteit; wat betreft zijn schooltraject, zegt hij geen diploma te hebben, hij is op 18 jaar gestopt met school en is gaan werken; met betrekking tot zijn beroepstraject antwoordt hij : interim bij restaurant Danielli Il Divina, arbeider bij de bandencentrale, nu werkt hij bij DHL van 2 uur s' nachts tot 7 u s' morgens als postsorteerder; op de vraag of hij al een vervangingsinkomen heeft ontvangen of ontvangt, antwoordt hij negatief, hij werkt bij DHL; op de vraag of hij reeds in zijn herkomstland of een ander land dan België heeft gewerkt, stelt hij nooit in Marokko gewerkt te hebben want hij is als kind naar België gekomen, is hier naar school geweest en is na school gaan werken; hij is enkel in België opgesloten/veroordeeld geweest; als reden waarom hij niet naar zijn land kan terugkeren, zegt hij dat hij daar niets of niemand heeft.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Çerife Yigit/Turkije (GK), § 93). In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit zijn de partners en ouders van minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

Betrokkene is 28 jaar en verklaart momenteel geen vaste relatie in België, noch in zijn land van herkomst of in een ander land dan België te hebben. Hij heeft een minderjarige dochter met Belgische nationaliteit, A.(...) N.(...), die bij de mama in (...) woont. Volgens de gegevens in het Rijksregister werd zijn dochter op 27/08/2013 geboren te (...) en staat ze sinds 27/06/2023 met haar moeder S.(...) S.(...) °(...) ingeschreven op de (...).

Uit zijn gevangenisdossier blijkt dat zijn dochtertje hem - niettegenstaande zijn veelvoudige detenties - slechts 1 keer samen met zijn moeder A.(...)-D.(...) K.(...) heeft bezocht, met name op 18/06/2017. Zijn ex-partner S.(...) S.(...) komt geen enkele keer voor op de bezoekerslijst.

In zijn formulier hoorrecht van 14/09/2022 verklaarde hij dat hij zijn dochter voor zijn detentie één weekend om de veertien dagen zag en dat hij een onderhoudsbijdrage van 100 euro per maand voor haar betaalt. Hij legt hiervan stortingsbewijzen voor, alsook foto's met zijn dochter en een tekening van zijn dochter met de tekst "Love papa, ik mis you, kom papa". Mevrouw E.(...) B.(...), sociaal assistente van het CAW Antwerpen bevestigt in haar brief van 20/09/2022 dat "er zowel een affectieve als financiële band is tussen vader en dochter. Er zijn foto's van hun samenzijn. Er zijn tekeningen. Meneer mag zijn dochter elke twee weken een volledig weekend zien, dit werd vastgelegd door de familierechtbank. Er zijn bewijzen van betaling onderhoudsgeld. De overschrijvingen worden gedaan door zijn moeder, maar het geld wordt door D.(...) altijd terug overgemaakt aan haar. Het gaat erom dat hij wel degelijk zorgt voor zijn dochter. " In dit verband willen we toch opmerken dat de neutraliteit van het CAW in vraag kan gesteld worden. In de aanhef van deze brief lezen we immers: "Mevrouw A.(...) D.(...) K.(...) is reeds jaar en dag een gekend gezicht op onze werking. Zij kwam hier ooit binnen als client met verblijfsvragen en is ondertussen ook vrijwilliger geweest voor vele jaren in onze vrouwenwerking. Zij kreeg meer dan tien jaar geleden haar Belgische nationaliteit. Mevrouw is altijd alleenstaande moeder geweest van drie zonen. Vandaag schrijven wij u over haar zoon D.(...) A.(...). Gezien u meneer een brief schreef in de gevangenis, vernamen wij dat zijn verblijfsrecht onderzocht wordt. Afgaande op uw vragen, kunnen wij u alvast meedelen dat vele van de antwoorden ook gestaafd kunnen worden met bewijsstukken. De vragenlijst zal u terug bezorgd worden samen met alle relevante stukken.(...)" En deze brief besluit " Meneer is al bijna zijn hele leven in België. Hij heeft quasi niets anders gekend. Zijn dochter woont hier, zijn toekomst is hier. Hij heeft bepaalde zaken op te lossen, daar is hij en iedereen zich wel van bewust. Eens hij daardoor geraakt, zal hij eindelijk en hopelijk wat stabiliteit vinden. Wij hopen van harte dat u meneer de kans geeft om volledig terug op de rails te komen, met verblijfsrecht, want dat is onontbeerlijk uiteraard. Ik hoop dat u rekening kan houden met al het voorgaande!"

In zijn hoorrecht van 04/07/2023 verklaart betrokkene verder dat hij samenwonend was. Volgens het Rijksregister stond hij amper 1 maand ingeschreven op het adres (...) met mevrouw S.(...) S.(...) en zijn dochtertje A.(...) N.(...) , met name van 28/10/2013 tot 21/11/2013. Ze hebben nooit een wettelijke samenwoning laten registreren. Vanaf 21/11/2013 ging betrokkene terug bij zijn moeder wonen.

Uit het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen dd. 23/12/2015 waarbij hij veroordeeld werd voor partnergeweld jegens mevrouw S.(...) S.(...), blijkt dat zij gedurende 3 jaar een turbulente knipperlichtrelatie onderhielden waaruit hun dochter op 27/08/2013 werd geboren. De feiten waaraan hij schuldig bevonden werd, pleegde hij tussen 1 september 2013 en 13 februari 2014, dus vonden plaats zeer kort na de geboorte van zijn dochter. We citeren uit het vonnis: "Het strafonderzoek startte door klacht van het slachtoffer voor opzettelijke slagen en verwondingen toegebracht door haar toenmalige partner, huidige beklaagde (betrokkene). Uit angst voor beklaagde heeft zij nooit vroeger dan 12/02/2014 klacht durven neerleggen niettegenstaande zij meermaals slachtoffer was van partnergeweld. Op 12/02/2014 kreeg het slachtoffer weerom slagen en stampen van beklaagde, dit in aanwezigheid van het zeer jonge kind. Beklaagde zou zonder aanwijsbare redenen zeer jaloers zijn. Beklaagde ontkent de hem ten laste gelegde feiten niettegenstaande de verschillende medische attesten en het verslag van Sint-Vincentius ziekenhuis dat vermeldt "duidelijke sequellen in het kader van slagen en verwondingen". De arts stelde recente haematomen vast met zwellingen t.h.v. linkerorbita, linkerbovenarm, beide bovenbenen en strangulatieletsels t.h.v. de hals. Uit de objectieve bevindingen in het deskundigenverslag van Dr. V.(...) N.(...) blijkt dat het slachtoffer in begeleiding is bij VAGGA voor verwerking van haar trauma's ontstaan door de geweldplegingen van haar ex-partner. (...) De gepleegde feiten zijn laakbaar, temeer in aanwezigheid van het minderjarig kind gepleegd, en getuigen van een verregaande normvervalsing met weinig respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. (...) Wegens het gebrek aan schuldinzicht in hoofde van beklaagde komt het opleggen van probatievoorwaarden niet opportuun voor."

Uit het strafdossier van betrokkene blijkt dat hij al sinds zijn puberteit ernstig grensoverschrijdend gedrag stelt waarvoor hij geen verklaring heeft (zie infra). Hij belandde daardoor 2 keer in de jeugdgevangenis van Everberg (in 2009 en 2011) vanwaar hij door de jeugdrechter voor vervolghulp werd doorverwezen naar het gesloten jeugdcentrum De Hutten in Mol. Hij stond tot aan zijn meerderjarigheid onder toezicht van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdbijstand om hem opvoedkundig bij te sturen. Gelet op het hierboven geciteerde vonnis kreeg hij vanaf zijn 15-jarige leeftijd tijdens die periode een relatie met een 3 jaar ouder Belgisch meisje en zij raakte zwanger van hem. Hij was amper 18 jaar oud toen zijn dochter geboren werd. Zijn vaderschap zette hem er niet toe aan om zijn probleemgedrag over een andere boeg te gooien, want hij bleek evenmin in staat om een veilige thuisomgeving te creëren voor zijn partner en kind, met wie hij amper 1 maand officieel heeft samengewoond. Zijn ex-partner was dermate getraumatiseerd door zijn geweldplegingen dat zij professionele hulp nodig had om haar trauma's te verwerken en voor de rechtbank betoonde betrokkene geen enkel schuldinzicht ten aanzien van de feiten, nog wel gepleegd in bijzijn van zijn baby. Bovendien verzeilde hij al op jeugdige leeftijd in het drugsmilieu. In het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 10/06/2015 werd hij vervolgd voor het bezit en het verkopen van cannabis en cocaïne tussen 24/05/2014 en 21/06/2014. "Tweede beklaagde (betrokkene) betwist drugs te verkopen en verklaarde enkel af en toe cannabis te gebruiken. Hij bepleit ter zitting de vrijspraak. De in zijn GSM

aangetroffen berichten hebben geen betrekking op de verkoop van drugs maar op gewone afspraken welke hij maakt met vrienden en kennissen. De bewoordingen van de veelvuldig aangetroffen SMS berichten tonen echter voldoende aan dat zij wel degelijk betrekking hebben op drugverkoop waarbij er regelmatig wordt aangegeven o.m. voorzichtig te zijn, niet te bellen indien niet nodig, en een nummer te kennen." De rechter legde hem een werkstraf en een geldboete op met gedeeltelijk probatie-uitstel om hem te motiveren een drugvrij leven te leiden met een vaste tewerkstelling. Onder zijn probatievoorwaarden diende hij een passende begeleiding te volgen met het oog op een definitieve drugontwenning en actief naar werk te zoeken.

Uit het geheel van zijn dossier blijkt dat hij echter niet veel moeite deed om een stabiele job te vinden en dat hij zijn drugsverslaving nog niet onder controle heeft, zoals eerder werd besproken. Hij pleegde liever vermogens- en drugsdelicten dan te werken en hij is een onverbeterlijke vechtersbaas. Hij kreeg al meerdere kansen van Justitie om zijn leven op de rails te krijgen, maar hij trekt geen lessen uit zijn veroordelingen. Meer nog, hij vertikte het om een deel van zijn werkstraffen uit te voeren en hij onttrok zich twee keer aan zijn elektronisch toezicht. Door zijn aanhoudend delinquent gedrag kwam hij telkens opnieuw in de gevangenis terecht. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid ten opzichte van zijn dochter en hij heeft schromelijk gefaald in zijn voorbeeldrol als vader. Mevrouw B.(...) van het CAW Antwerpen bevestigt in haar brief van 20/09/2022 "Leven zonder middelen is nog een uitdaging voor hem (betrokkene), maar er is niets dat hij liever wil, zo geeft ook zijn moeder aan. Hij zou mogelijk ook last hebben van psychoses en zou hier medicatie voor moeten nemen, volgens zijn moeder. Er was een opname gepland in een psychiatrische voorziening in Boechout. De justitie-assistent en de Topcoach van het CAW regelden dit voor hem. Dit kon echter nu niet doorgaan, gezien de detentie, maar zal zeker terug aan bod komen in de toekomst."

Dit stemt grotendeels overeen met het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen dd. 27/10/2022 dat stelt : "In het kader van een eerdere veroordeling van 28 februari 2022 werd aan A.(...) een gevangenisstraf van 30 maanden opgelegd, deels met probatie-uitstel. Hier ging een deskundigenonderzoek door dokter D.(...) V.(...) aan vooraf, die de persoonlijkheid van A.(...) schetste en de noodzaak beschreef van een residentiële psychiatrische behandeling om het middelengebruik en de persisterende psychotische verschijnselen het hoofd te bieden. Het past verder in te zetten op dit residentiële traject, aangezien aannemelijk wordt gemaakt dat A.(...) bereid was en nog steeds is om een dergelijk traject aan te gaan, maar dat dit nog niet tot uitvoer werd gebracht wegens een gebrek aan capaciteit in de zorgsector."

In zijn hoorrecht van 14/07/2023 verklaart hij op de wachtlijst van CADENZA 1 te staan en dat hij momenteel wordt opgevolgd door Dr. D.(...) W.(...) O.(...) van Zorggroep Multiversum, Provinciesteenweg 408 te 2530 Boechout. Hij legt geen enkel recent behandelingsattest meer voor, zodat we geen zicht hebben op zijn huidige situatie.

Hoe dan ook, ten gevolge van zijn opeenvolgende detentieperiodes en zijn mentale en verslavingsproblemen mogen we ervan uit gaan dat de contacten met zijn dochter eerder beperkt zijn en dat voornamelijk zijn moeder in haar rol als grootmoeder instaat voor de opvang van zijn kind tijdens de uitoefening van haar bezoekrecht. We vinden hiervoor bevestiging in het administratief dossier van zijn moeder waarin zij op 06/05/2022 voor de Cel Schijnrelaties verklaarde "D.(...) heeft een kind van 8 jaar, een heel mooi meisje. Hij heeft een kind gemaakt met een Belgisch meisje, maar is niet getrouwd. Om de twee weken zie ik haar. Ze komt om de twee weken voor twee dagen. Ze blijft slapen." Uit het reeds geciteerde verslag van het CAW en de voorgelegde stortingsbewijzen blijkt eveneens dat zijn moeder meestal het onderhoudsgeld overmaakt aan zijn ex-partner, en dat hij dit bedrag zodra mogelijk terugstort aan zijn moeder.

In zijn geactualiseerd hoorrecht van 04/07/2023 verklaart hij dat hij een goed contact met zijn dochter heeft en dat zij nu elke week bij hem in het weekend en de vakanties op bezoek komt. De moeder van zijn kind heeft een nieuwe relatie en daarom is zijn dochter veel bij hem, bijvoorbeeld woensdag na school tot donderdag. Hij legt evenwel geen bewijs van een gewijzigde omgangsregeling met zijn thans 10-jarige dochter voor. Uit het Rijksregister blijkt wel dat mevrouw S.(...) S.(...) op 12/05/2018 in Borgerhout getrouwd is met de Belg J.(...) Z.(...) °(...) met wie zij 4 kinderen heeft (een tweeling: J.(...) S.(...) A.(...) en J.(...) S.(...) M.(...) geboren op (...); J.(...) R.(...) geboren op (...) en J.(...) N.(...) I.(...), geboren op(...)). Mevrouw S.(...) en mijnheer J.(...) zijn sedert 23/03/2023 uit de echt gescheiden bij vonnis uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen en mevrouw S.(...) staat sedert 27/06/2023 met haar 5 kinderen ingeschreven in (...). Aangezien mevrouw S.(...) als gescheiden moeder nog de bijkomende zorg heeft voor 4 kleine kindjes van 5, 4 en 1 jaar oud en we geen zicht hebben op de omgangsregeling voor haar kinderen met mijnheer J.(...), is het aannemelijk dat zijn dochter meer op bezoek komt om het werk van mevrouw S.(...) te verlichten. Hoe dan ook besluiten we dat zijn ex-partner in hoofdzaak instaat voor de dagelijkse opvoeding en verzorging van zijn 10-jarige dochter, en dat het voornamelijk zijn moeder is die in haar rol als oma instaat voor haar opvang tijdens haar bezoekrecht en de tijdige betaling van het onderhoudsgeld (zie supra).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in allé beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft daarenboven niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin

samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Zijn dochter heeft de Belgische nationaliteit en kan hem onder begeleiding van zijn moeder komen bezoeken in Marokko tijdens de schoolvakanties. Verder kan zijn dochter de contacten met hem onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, zoals telefoon en internet. Dat hij zijn dochter minder zal zien dan nu al het geval is, is louter te wijten aan zijn eigen crimineel gedrag. Gelet op alle voorgaande elementen en zijn gekende agressie- en verslavingsproblematiek, wordt het hoger belang van zijn minderjarige dochter niet geschaad bij het nemen van deze beslissing.

Wat betreft de relatie met zijn ouders en zijn meerderjarige broers oordeelde het EHRM dat relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht van 22/09/2022 dat zijn vader overleden is. Zijn moeder A.(...) D.(...) K.(...) en zijn twee broers A.(...) A.(...) en A.(...) N.(...) hebben de Belgische nationaliteit. Hij stelde dat hij voor hij in de gevangenis belandde, in de (...) woonde en dat hij terug bij zijn moeder kan wonen op de (...). Hij verklaarde dat hij naast zijn 2 broers nog 2 neefjes in België heeft (kinderen van N.(...)).

Uit het dossier van zijn moeder blijkt dat zijn vader, A.(...) M.(...) °1950 overleed op 08/04/2007.

Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat zijn moeder hem 9 keer bezocht tussen 11/03/2017 en 27/12/2017, 2 keer virtueel tussen 30/12/2021 en 26/03/2022 (COVID-periode) en 5 keer tussen 23/09/2022 en 18/10/2022. Hij bracht de meeste van zijn penitentiaire verloven (5 van de 7) door bij zijn moeder tussen 27/06/2020 en 14/02/2021.

Volgens het Rijksregister stond hij tot 12/03/2021 ingeschreven op het adres van zijn moeder A.(...)-D.(...) K.(...) (°1963 - Belg sinds 21/05/2013) op de (...). Op 13/03/2021 verhuisde hij van de woonst van zijn moeder naar de (...).

Sinds 13/06/2021 is haar huidige partner bij haar ingetrokken (dit betreft de Marokkaanse onderdaan M.(...) M.(...), geboren te (...) in 1975 (OV (...)), die sedert 2002 illegaal in België verblijft en al meerdere bevelen kreeg om het grondgebied te verlaten). Zijn moeder diende op 31/03/2022 een verklaring tot wettelijke samenwoning in op de stad Antwerpen. Zijn moeder verklaarde op 06/05/2022 voor de Cel Schijnrelaties : "D.(...) is onder een begeleider. Hij heeft in de (...) gewoond, maar is opgepakt geweest door de politie. Hij komt soms bij mij en soms bij mijn vrienden. Hij is nog steeds onder begeleiding en wordt nog steeds gecontroleerd door de dokter. Ik denk dat het komt van drugs te nemen. Dat geeft me stress en druk want het is mijn kind. Ik kan hem niet zomaar buitengooien." Op 26/07/2022 weigerde de Ambtenaar van Burgerlijke Stand haar wettelijke samenwoning met de heer M.(...) te registreren. De rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen bevestigde deze weigering bij vonnis van 26/05/2023. Mijnheer M.(...) heeft hem in oktober 2022 4 keer in de gevangenis bezocht. Gezien hij illegaal in België verblijft, kan hij ook uitgewezen worden naar Marokko, zodat de relatie met zijn stiefvader niet kan genieten van de bescherming van artikel 8 EVRM.

Betrokkene en zijn 2 oudere broers A.(...) A.(...) °(...) en A.(...) N.(...) °(...) kwamen sinds hun aankomst in België terecht bij de bijzondere jeugdzorg omdat hun moeder geen onderdak en geen inkomen had en bovendien met ernstige gezondheidsproblemen kampte waardoor zij regelmatig gehospitaliseerd diende te worden. Betrokkene verbleef aanvankelijk voor korte tijd in een Marokkaans pleeggezin maar dit bleek geen goede oplossing. Hij werd vervolgens met zijn broers geplaatst in CKG Dennenhuis en vervolgens in home Philip Speth te Kapellen ten taste van het Fonds Bijzondere Jeugdbijstand. Dit betrof een maatregel op lange termijn om ervoor te zorgen dat hij en zijn broers in een veilige en stabiele omgeving konden opgroeien. Zijn moeder woonde alleen op appartement op de (...). Niettemin blijkt uit de verslagen van het CBJ dat zijn moeder betrokken wilde blijven bij de begeleiding en dat hij met zijn broers op dag- of weekendbezoek bij hun moeder kon, afhankelijk van haar gezondheidstoestand. Als gevolg van zijn herhaald grensoverschrijdend gedrag kwam hij terecht in de gesloten jeugdafdeling "De Hutten" in Mol en werd hij tot aan zijn meerderjarigheid onder toezicht gesteld van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdbijstand. Niettegenstaande zijn moeder 3 keer in de hoedanigheid van burgerlijk verantwoordelijke geldig gedagvaard werd voor de Jeugdrechtbank, was zij geen enkele keer aanwezig, noch vertegenwoordigd door een advocaat om hem bij te staan. In het vonnis van de jeugdrechtbank dd. 16/06/2010 lezen we: "Moeder meldt dat minderjarige (betrokkene) agressief kan worden en in voortdurend conflict leeft met zijn broers. Hij aanvaardt het gezag van moeder niet. Ook het gedrag op school blijkt moeilijk". Tijdens zijn verblijf in de jeugdinstellingen bleef hij gedomicilieerd op het adres van zijn moeder. Hij heeft in 2013 heel kort samengewoond met zijn toenmalige vriendin en zijn dochtertje (zie supra), en na hun breuk trok hij opnieuw in bij zijn moeder.

Volgens het Rijksregister stond hij vanaf 29/07/2022 ingeschreven op het referentie-adres van het OCMW (Lange Zavelstraat 78, te 2060 Antwerpen). Terwijl hij in zijn hoorrecht van 22/09/2022 verklaarde na zijn detentie (die ten einde kwam op 27/10/2022) terug te kunnen gaan wonen bij zijn moeder op de (...), stellen we vast dat hij tot en met 03/01/2023 ingeschreven stond op het adres van het OCMW en dat hij sinds 4/01/2023 ingeschreven is op de (...).

Zijn broers A.(...) A.(...) °(...) (Belg sinds 17/07/2017) en A.(...) N.(...) °(...) (Belg sinds 09/03/2016) hebben hem resp. slechts 1 en 6 keer bezocht in de gevangenis in 2017. Nadien komen ze niet meer voor op de bezoekerslijst.

Zijn oudere broers hebben intussen een eigen gezinsleven uitgebouwd. Hij maakt verder melding van "zijn neefjes (kinderen van N.(...))", deze laatste heeft 1 zontje en 1 dochtertje).

Uit informatie van de POD Maatschappelijke Integratie ontvangen op 12/02/2024 blijkt dat het OCMW van Antwerpen aan betrokkene een equivalent leefloon toekende vanaf 01/04/2021 tot en met 30/11/2021 en vanaf 01/04/2022 tot heden. De POD meldt dat zijn dossier nog steeds lopende is omdat hij een aanvraag tot steun hebt ingediend tot april 2024.

Uit de brief van Topcoach A.(...) B.(...) H.(...) van het CAW Antwerpen dd. 22/09/2022 blijkt dat hij daar sinds 21/08/2019 vrijwillig in begeleiding is en dat hij dankzij hun hulp al grote stappen heeft gezet op verschillende levensdomeinen, zonder dat zij deze voor zijn individuele situatie specificeren. Zij houden het algemeen door te stellen: "Enkele voorbeelden van zo'n levensdomeinen zijn administratie, huisvesting, opleiding, werk, vrijetijdsbesteding, vrienden, familie en organiseren van schuldbemiddeling indien nodig." Gezien betrokkene thans zelfstandig woont en al enige tijd ondersteund wordt door het OCMW en het CAW Antwerpen, kunnen we hier uit concluderen dat hij momenteel niet afhankelijk is van zijn familieleden voor financiële of materiële hulp.

Uit al deze feitelijke elementen kunnen we redelijkerwijze besluiten dat er geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene, zijn moeder en zijn broers (en zijn neefjes en nichtje) bestaat die verder gaat dan de normale affectieve en emotionele banden. Zowel zijn moeder als zijn broers en hun familieleden kunnen de contacten met hem verder onderhouden via korte bezoeken in Marokko (zij kunnen immers vrij reizen tussen België en Marokko), dan wel via de moderne communicatiemiddelen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Gezien zijn lang verblijf in België, heeft hij ongetwijfeld een vrienden-en kennissenkring opgebouwd.

Zijn 2 andere penitentiaire verlopen tussen 08/07/2020 en 06/08/2020 en zijn strafonderbreking elektronisch toezicht van 24/08/2020 tot 04/11/2020 bracht hij door op de (...). Op dit adres stond volgens het Rijksregister een zekere M.(...) L.(...) J.(...) °(...) (Belgische van Roemeense afkomst) ingeschreven van 14/01/2020 tot 23/04/2022. Zij bezocht hem 18 keer in de gevangenis tussen 22/10/2019 en 28/11/2019. Het is ons niet duidelijk wat haar band met hem is of was, vermoedelijk is zij een goede kennis; op 28/08/2023 trouwde mevrouw M.(...) L.(...) te Antwerpen met de Belgische onderdane Z.(...) S.(...) °te Antwerpen op (...). Deze contacten kunnen eveneens verder gezet worden via telefoon, internet...

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Gelet op het zwaar beladen strafblad van betrokkene, zijn agressie- en verslavingsproblematiek, antisociale persoonlijkheid en psychotische verschijnselen, is het risico op recidive reëel. Het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde, is supérieur aan de familiale- en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor een verwijderingsmaatregel met inreisverbod een noodzakelijke maatregel vormt. Zijn persoonlijke belangen wegen niet op tegen de bescherming van de maatschappij in het algemeen.

Als reden waarom betrokkene niet kan terugkeren naar Marokko antwoordt hij dat hij geen banden met Marokko heeft. Hij zegt dat hij nooit in Marokko heeft gewerkt gezien hij als kind naar België gekomen is, hier naar school is geweest en na school is gaan werken. Hij kent er niemand, heeft er geen familie en is in gans zijn leven maar 1 keer in Marokko op vakantie geweest. Hij heeft zijn dochter van Belgische nationaliteit hier in België en hij kan bij zijn moeder van Belgische nationaliteit wonen. Hij kent de Arabische taal niet (noch lezen, noch schrijven), enkel Berbers en kan er dus niet werken. Hij spreekt verder Nederlands en Engels Hij verklaart op 04/07/2023 dat hij nog in het bezit is van een reispas.

Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat hij geen andere banden dan zijn nationaliteit meer zou hebben met Marokko. Hij heeft voor zijn komst naar België op de leeftijd van 8 jaar met zijn moeder en 2 oudere broers in Marokko gewoond, waardoor het toch redelijk is om aan te nemen dat hij noties heeft van de Marokkaanse cultuur en tradities. Het feit dat hij enkel Berbers kent en geen Arabisch volstaat niet om zo maar te besluiten dat hij er niet in staat zou zijn om te werken. Volgens informatie op internet spreekt 40 % van de Marokkaanse bevolking Berbers en 60 % Arabisch. Volgens zijn CV (bijlage bij zijn inschrijving als werkzoekende bij de VDAB cf. Hoorrecht dd. 22/09/2022) spreekt hij ook nog een beetje Frans. Hij maakt evenmin aannemelijk dat de beroepservaring die hij in België heeft opgedaan, niet bruikbaar zou zijn in Marokko. Het betreft immers laaggeschoolde jobs in de horeca en de distributiesector die universeel zijn (zaal- en keukenmedewerker, afwasser, winkelbediende, postsorteerder, bandenmonteur ...). Verder maakt hij niet aannemelijk dat hij door in Marokko te gaan wonen en leven helemaal niet in staat zou zijn het Arabisch aan te leren, ook al zal dit enige inspanning vergen. Vervolgens blijkt hij in Marokko wel degelijk over een sociaal vangnet te beschikken want zijn moeder verklaarde op 06/05/2022 voor de Cel SAH dat haar vader M.(...) en haar broer O.(...) nog in Marokko wonen. Zijn maternale grootvader is na het overlijden van zijn vrouw hertrouwd en verkeert in goede gezondheid. Zijn oom heeft 6 kinderen en een eigen winkel. Hij heeft elk jaar iets anders, een keer kleding, dan stof, dan elektriciteit. Zijn moeder kan bijgevolg haar familie en kennissen in Marokko aanspreken om hem te helpen bij zijn re-integratie aldaar. Gezien zijn leeftijd van 28 jaar kan toch verondersteld worden dat hij in staat is terug te keren naar Marokko om er met eventuele steun van zijn familie een nieuw leven op te bouwen en zijn banden met dat land terug aan te sterken. Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op zijn

jarenlang verblijf in België, maakt hij geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cf. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021). Zelfs indien de integratie in Marokko wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cf. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55).

In zijn formulier hoorrecht van 14/09/2022 verklaarde hij niet te kunnen reizen omdat hij in behandeling is voor psychose in het ZNA Psychiatrisch ziekenhuis Erasmus. Hij legde een spoedverslag dd. 21/04/2021 van Dr. K. A.(...) voor waaruit blijkt dat hij s' namiddags met vage klachten naar de spoed kwam en een attest nodig had omdat hij die dag niet had gewerkt, een herinnering aan een afspraak psychiatrie op 03/05/2021 bij Dr. V.(...) H.(...) op het ZNA Erasmus en een arbeidsongeschiktheidsattest van de Christelijke Mutualiteit van 03/09/2020 tot en met 31/01/2021 (naar aanleiding van een operatie aan zijn rechtervoet in September 2020, zoals we afleiden uit zijn medische voorgeschiedenis op het spoedattest). In zijn hoorrecht van 04/07/2023 verklaart hij dat hij niet kan reizen of terugkeren naar Marokko omdat hij op de wachtlijst voor opname in Cadenza 1 staat en dat hij momenteel wordt opgevolgd door Dr. D.(...) W.(...) van zorggroep Multiversum in Boechout. Hij legt hiervan geen enkel recent bewijs voor, hoewel dergelijke begeleiding deel uitmaakt van zijn probatievoorwaarden (cf. vonnis dd. 28/02/2022- zie infra).

In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 29/01/2024 overgemaakt aan de Dienst Einde Verblijf Openbare Orde, attesteert deze dat de door betrokkene voorgelegde medische informatie bijna 3 jaar oud is en er op basis van deze attesten geen tegenaanwijzing is om te reizen, dat een (tijdelijke) opsluiting in een gesloten centrum mogelijk is en dat er geen onontbeerlijke medische behandeling in de documenten vermeld is. Hij heeft geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij actueel een pathologie heeft, medicatie neemt of een andere behandeling volgt. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel. Bij het bepalen van deze termijn werd rekening gehouden met het verblijf van zijn moeder en broers en minderjarige dochter in België. Betrokkene dient te beseffen dat hem gezien de ernst en de hoeveelheid van de feiten een langer inreisverbod had kunnen worden opgelegd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend te Rome op 4 december 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 22, 44ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel en het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vw bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bijlage 13 sexies dd. 11.03.2024) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering

duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen allé redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvSt. Arrest 82.301 van 20 September 1999; R.v.V. arrest n°43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en R.v.V arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor her zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010, R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het rechtsbestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De echtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat tot de administratieve een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd om zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 11.03.2024, op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in allé duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om de beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3) De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4) overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.206 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en Cf. R.v.V arrest n° 28.559 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine).

INREISVERBOD

"Op 11.03.2024 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen (bijlage 13 sexies). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

'(...)

De beslissing tot inreisverbod van 11.03.2024 gaat gepaard met de beslissing tot verwijdering van 08.03.2024.

a. Veroordelingen

Verweerder lijst overvloedig het gerechtelijk verleden van verzoeker op.

Zowel wetgever als rechtspraak maken duidelijk dat een loutere schending van een nationale rechtsregel of een strafrechtelijke veroordeling op zich onvoldoende is. Er mag dus geen automatische uitzetting/weigering volgen na een bepaalde veroordeling, wat in casu gebeurde.

Verzoeker moet vaststellen dat verweerder de weigeringsbeslissing ophangt aan het feit van opeenvolgende veroordelingen waaruit blijkt dat verzoeker een recidivist is en dat daarmee voldoende aangetoond is dat er sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging.

Verweerder schendt de materiële motiveringsplicht door onder meer niet te duiden waarin nu precies dat actueel karakter blijkt.

Verweerder blijft hangen in het verleden.

Hoe dan ook kan niet volstaan worden met de loutere aanname dat omwille van het feiten uit het verleden er in de toekomst ook een grote kans bestaat op herval zal bestaan.

Het volstaat niet, zoals verweerder het doet, 'aan te nemen' dat er een kans op recidive bestaat.

Er moet nagegaan worden of deze kans vandaag reëel is.

Besluitend kan gesteld worden dat de verweerder de actuele bedreiging louter met een stijlformule motiveert, betergezgd dus niet motiveert.

In dit kader dient melding te worden gemaakt van de rechtspraak van het Hof van Justitie in haar arrest van 31 januari 2006, C-503/03, die het volgende stelt:

"[...] L'existence d'une condamnation pénale ne peut ainsi être retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau, précité, point 28, et du 19 janvier 1999, Calfo, C-348/96, Rec. p. 1-11, point 24). [...]" (Hof van Justitie EG, arrest van 31.01.2006, C-503/03, (Commissie vs. Spanje), overweging 44)".

Kort samengevat houdt dit in dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde/nationale veiligheid genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch de betrokken administratieve overheid moet eerst nagaan of de houding van de betrokkene hier en nu van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste immers op datum van 19 april 2010 dat het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde van actuele aard moet zijn zoals deze bepaalt [sic] is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet (R.v.V. arrest n° 41.811 van 19 april 2010). Ze moet immers nog steeds bestaan op het ogenblik dat de maatregel wordt genomen of, indien de maatregel wordt onderworpen aan een rechterlijke controle, wanneer de rechter deze maatregel toetst. Dit laatste is thans het geval. Bijgevolg dient de bedreiging te bestaan op het moment van effectieve uitvoering van de maatregel. Wanneer de rechter over de maatregel moet oordelen, dient deze daarom rekening te houden met feiten die dateren van na de beslissing.

Er werd niet gecontroleerd of verzoeker op heden een gevaar zou zijn voor de maatschappij: zo is het van belang in hoeverre hij al is gereclasseerd in de gevangenis, wat zijn intenties zijn, ... Geen van dit alles werd in overweging genomen en er kan dus onmogelijk worden vastgesteld of verzoeker (nog) een gevaar is voor de Belgische maatschappij.

Dat de SURB een andere finaliteit heeft dan verweerder spreekt voor zich. Maar verweerder lijkt die finaliteit niet goed te begrijpen. De finaliteit is uiteindelijk een veroordeelde terug 'op veilige' wijze in de maatschappij te brengen. Dit gebeurt geleidelijk ondertijds- en grondvoorwaarden. Een daarvan is een integratieplan. Binnen dat integratieplan is werkgelegenheid een kernpunt.

Verzoeker wordt opgevolgd door het justitiehuis te Antwerpen, dat verantwoordelijk is voor zijn begeleiding en opvolging tijdens het integratieproces.

De weigering van verblijf betekent niet meer of niet minder de totale ontzegging van enige mogelijkheid tot begeleide terugkeer naar de maatschappij. Dit maakt meteen een schending van artikel 3 EVRM duidelijk.

b. Inzake de duur van het verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Hierbij werd evenwel de artikelen 7, 22 en 44ter van de Vreemdelingenwet geschonden. Genoemde artikelen bepalen het volgende:

"Art. 7. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde [...] een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te vertalen afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]"

Art. 22ter. : "In de gevallen waarin de vreemdeling de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad, kan [de Minister] hem verplichten bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven."

Art. 44ter. § 1. [...]

"Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verweerder is van oordeel dat verzoeker zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden.

Het is dan ook onjuist om thans nog te gaan stellen dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Deze voorwaarde moet worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Verweerder baseert haar beoordeling dan ook op een hypothetische situatie, en concludeert voorbarig dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde!

De bestreden beslissing betreft nochtans een beslissing met grote impact voor verzoeker, waardoor men toch mag verwachten dat men op een grondige, niet-standaard, niet-hypothetische wijze te werk gaat.

Verder onderzoekt de verweerder in welke mate verzoeker een gezinsleven vormt met zijn moeder, broers, en minderjarige Belgische dochter.

Er werd onvoldoende rekening gehouden met de concrete omstandigheden in het leven van verzoeker en gaat verweerder er te gemakkelijk vanuit dat zijn privé, gezins- en familielevens niet beschermenswaardig zou zijn in de zin van artikel 8 EVRM.

Vooreerst verblijft verzoeker intussen reeds meer dan 20 jaar in België.

Verzoeker heeft een minderjarig Belgische kind.

Dit betekent dus dat zijn kerngezin zich in België situeert.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Belangrijk in voorliggend dossier is het legitiem doel en de noodzakelijkheid.

Wat het legitiem doel betreft erkent het EHRM dat hieraan voldaan is indien het verblijf wordt beëindigd of geweigerd ter bescherming van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Wat de noodzakelijkheidseis betreft dient een proportionaliteitseis te worden gevoerd. Dit impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een fair balance moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orden anderzijds.

Verzoeker meent dan ook dat de fair balance door de intrekking van het verblijfsrecht niet aanwezig is en er een schending is van artikel 8 EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM.

Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128). De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker het land dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verzoeker verwijst hiervoor naar hetgeen hierboven reeds werd gesteld: het kind van verzoeker is Belg! Verweerder heeft onvoldoende rekening gehouden met deze gezins- en familiebanden.

De verzoeker verklaart in zijn geactualiseerde hoorrecht van 04.07.2023 dat hij een goed contact met zijn dochter heeft. Dit wordt ondersteund door het feit dat zij nu elke week bij hem in het weekend en tijdens vakanties op bezoek komt.

De onderhoudsgeld word via de moeder van verzoeker overgemaakt aan de ex-partner, en dat hij dit bedrag terugstort aan zijn moeder.

De betalingsbewijzen van onderhoudsgeld, evenals de foto's van hun samenzijn, tonen aan dat er niet alleen een juridische verplichting is vanuit de verzoeker naar zijn dochter toe, maar ook een oprechte affectieve band.

De bevestiging van het goede contact tussen de verzoeker en zijn dochter door de sociaal assistent van het CAW Antwerpen draagt bij aan de geloofwaardigheid van de verzoeker.

De betalingsbewijzen van onderhoudsgelden en foto's van hun samenzijn vormen tastbaar bewijs dat de verzoeker zijn verantwoordelijkheden als ouder serieus neemt en een actieve rol speelt in het leven van zijn dochter.

Er is zowel een affectieve als financiële band tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter.

Verzoeker verwijst tot slot naar de rechtspraak van Uw Raad onder meer in het arrest van 31.01.2020 nr. 232.199. In het arrest nr. 238.866 van 23.07.2020 van Uw Raad betreffende de vernietigde bijlage 20 werd reeds gesteld dat:

Het Grondwettelijk Hof (hierna: GwH) heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, 8.54.1.)

Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in voorgenoemde bepaling voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familielevens van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht OP vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). De bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook

niet anders worden begrepen als dat de vader of moeder (derdelander) met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.2.).

Bijgevolg kan de verweerder, ook al voorziet artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het "vergezellen van de minderjarige Belg of zich bij hem voegen" en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouder derdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen. (...)

"Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers geenszins dat enkel wanneer ook een financiële band tussen ouder en kind bestaat, nog sprake kan zijn van een gezinsleven tussen ouder en kind. Het EHRM vereist slechts algemeen dat er sprake is van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind die voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. De Raad herhaalt dat dit gezinsleven wordt verondersteld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd".

"Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat (zoals in casu) wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samen woont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21)". (...)

"Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind" (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, § 32). Omstandigheden zoals het gegeven dat een ouder vlak na de scheiding geen pogingen ondernam om zijn kind te zien of zich niet aan de afspraken hield wanneer hij dit wel wenste, en dat nadat het contact was hersteld. Het kind en de ouder elkaar niet op regelmatige basis, maar slechts af en toe ontmoetten, maken volgens het Hof niet zulke uitzonderlijke omstandigheden uit (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 60)." (...) ' De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind wordt verondersteld en het slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd.

Verweerder is hiervan op de hoogte, doch minimaliseert dit compleet.

Er werd dan ook onvoldoende rekening gehouden met de het sociale privé en familielevens van verzoeker, noch met zijn (sociale) bindingen alhier.

Verweerder brengt haar eigen subjectieve mening naar voor doch diende op een objectieve manier vast te stellen dat al deze relationele en gezinsbanden hier wel degelijk zijn, zoals ook niet wordt betwist.

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd, daar verweerder geen rekening heeft gehouden met de huidige omstandigheden en zich louter gebaseerd heeft op een hypothetische dat hij nieuwe feiten zal plegen en correctie zal volgen.

De beslissing is dan ook disproportioneel.

Wat de duur van zijn verblijf in België betreft, merkt de verweerder op dat verzoeker reeds als 8 jarige leeftijd in België is binnengekomen, dus meer dan 20 jaar. Dat hij tijdens zijn verblijf misdrijven pleegde wordt niet betwist maar dat maakt niet weg dat hij van kindsaf aan in België verblijft.

Dat verzoeker nog niet 'zo oud' is dat hij zich niet kan inschakelen in een nieuwe omgeving is evenzeer een niet-gemotiveerde aanname. Men kan toch niet ernstig betwisten dat iemand die van 8 jaar tot op heden in België verblijft zich zomaar kan aanpassen aan een andere cultuur, zelfs al heeft hij daarvan de nationaliteit.

Verzoeker heeft niemand in het land waar hij de nationaliteit heeft waarop hij kan rekenen, noch beschikt hij over een stabiele bron van inkomsten of ondersteuning.

In zijn beslissing heeft de verwerende partij verwezen naar de grootvader en oom van de verzoeker die in Marokko verblijven. De grootvader, die inmiddels 82 jaar oud is en hertrouwd, heeft een nieuw leven opgebouwd en is niet in staat om financiële of andere vormen van ondersteuning te bieden.

Bovendien heeft de oom van de verzoeker zes kinderen en ervaart hij zelf financiële moeilijkheden, waardoor het voor hem onmogelijk is om nog een volwassene bij zijn gezin te betrekken.

In België heeft hij daarentegen zijn familie, waarop hij zowel emotioneel als praktisch kan vertrouwen.

Een abrupte verhuizing naar een land waar hij geen sterke sociale of familiale banden heeft, zou zijn emotionele welzijn en financiële situatie ernstig kunnen ondermijnen.

De redengeving omtrent dit aspect door verweerder is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

Ook wat de economische situatie betreft doet de redengeving de wenkbrauwen fronsen: het bezit van een strafblad zal zijn inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. Er zijn nochtans werkgevers zoals in casu het geval is, die dit wel doen. Maar, los daarvan, een weigering van recht op verblijf door verweerder maakt een inschakeling op de arbeidsmarkt niet moeilijk maar gewoon onmogelijk.

Het is belangrijk om te benadrukken dat de vraag zich stelt hoe de verzoeker dit alles zou moeten bewerkstelligen in Marokko. Hij heeft daar nooit onderwijs genoten en bezit geen diploma's die hem in staat zouden stellen werk te vinden. Bovendien is hij slechts één keer naar Marokko gereisd voor vakantie, waardoor hij geen vertrouwdheid heeft met de lokale omstandigheden of arbeidsmarkt.

Zelfs als hij bereid zou zijn om te werken, zou het vinden van werk in Marokko een enorme uitdaging zijn vanwege de beperkte mogelijkheden en het gebrek aan sociale of publieke ondersteuningssystemen zoals die in België beschikbaar zijn.

Het gebrek aan financiële middelen en de afwezigheid van een steunnetwerk zouden zijn overlevingskansen in Marokko ernstig in gevaar brengen.

De beslissingen om redenen van openbare orde ten aanzien van Unieburgers en hun familie moeten genomen worden in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel.

De maatregel moet geschikt zijn om het ermee beoogde doel te verwezenlijken en mag niet verder gaan dan nodig is om dit te bereiken.

Bij die beoordeling moet de dreiging die uitgaat van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon voor de fundamentele belangen van de samenleving van het gastland, worden afgewogen tegen de belangen van de vreemdeling, zoals zijn recht op privé- en gezinsleven.

De overheid moet daarom nagaan of andere maatregelen mogelijk zijn die de vrijheid van verkeer en verblijf van de betrokkene minder aantasten en even doeltreffend zijn.

Bij de beoordeling is het belangrijk dat naarmate de burger van de Unie en de leden van zijn gezin in een lidstaat sterker zijn geïntegreerd, de waarborgen tegen verwijdering die zij genieten groter zijn. Dit is hier duidelijk niet gebeurd.

Er is dan ook sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Wat de gezondheidstoestand van verzoeker betreft, kampt hij met ernstige gezondheidsproblemen. Hij heeft psychologische problemen en wordt hiervoor opgevolgd door Dr. D.(...) W.(...), een psychiater.

Tussen oktober 2023 en december 2023 werd hij opgenomen in Multiversum te Boechout.

Hij heeft tot op heden nog steeds recht op dringende medische hulp voor het volgen van een behandeling.

Verzoeker kampt weldegelijk nog steeds met een medische aandoening die bij stopzetting van de behandeling een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Dit blijkt uit de attesten die zich in het administratief dossier bevinden.

Verweerder schendt het artikel 3 EVRM.

c. Afhankelijkheidsverhouding

Tussen verzoeker en het kind bestaat een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ, C-82/16 van 8 mei 2018).

In het hoorrecht van 04.07.2023 verklaart verzoeker dat zij een goed contact heeft met zijn dochter en dat hij nu elke week bij hem in het weekend en de vakanties op bezoek komt.

Aangezien het bewijs van een afhankelijkheidsrelatie niet voortvloeit uit wettelijke bepalingen, maar uit rechtspraak van het Hof van Justitie, staat het niet vast dat verzoeker wist of diende te weten dat hij hieromtrent stukken moest neerleggen, en kwam het aan verweerder toe om, indien dergelijke informatie noodzakelijk was, dit duidelijk aan te geven in de bijlage 19ter (RVV 12 juni 2020, nr. 236 800).

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu heeft verzoeker afdoende aangetoond dat er in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen hem en zijn kind.

Het is van cruciaal belang om te erkennen dat het kind recht heeft op een ononderbroken relatie met beide ouders.

Het opgelegde inreisverbod van 10 jaar dreigt echter deze essentiële band tussen vader en kind te verstoren.

Ais de verzoeker gedurende deze periode niet naar België kan terugkeren, zal zijn kind niet alleen fysiek gescheiden zijn van zijn vader, maar ook verstoken blijven van zijn liefde, begeleiding en opvoeding. Dit kan een aanzienlijke impact hebben op de emotionele en psychologische ontwikkeling van het kind, met mogelijke langdurige gevolgen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat een inreisverbod van 10 jaar in de praktijk neerkomt op een levenslang inreisverbod. Tijdens deze lange periode zal de verzoeker niet alleen zijn dochter missen terwijl ze opgroeit, maar zal hij ook worden uitgesloten van het recht om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Dit betekent dat zelfs nadat het inreisverbod is verlopen, het voor de verzoeker buitengewoon moeilijk, zo niet onmogelijk, zal zijn om terug te keren naar zijn familie in België.

Deze situatie veroordeelt niet alleen de verzoeker tot een leven van afzondering en vervreemding, maar berooft ook zijn dochter van de fundamentele ervaring om op te groeien met de liefdevolle aanwezigheid van haar vader.

In casu dient tegen verzoeker uitgevaardigde inreisverbod dan ook te worden opgeheven.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel/proportionaliteitsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

De handelwijze van de verweerder getuigt van een kennelijk onredelijke en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden.

2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 7, 22 en 44ter van de vreemdelingenwet, dringt zich de vaststelling op dat de schending van deze bepalingen niet dienstig kan worden aangevoerd omdat ze onmogelijk in verband kunnen worden gebracht met het voorwerp van onderhavig beroep. De door verzoeker aangehaalde bepalingen hebben te maken met de beëindiging van het verblijf en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl de bestreden beslissing een inreisverbod (bijlage 13sexies) betreft.

2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.5. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Het houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Om zich op een schending van het vertrouwensbeginsel te kunnen beroepen, dient een verzoekende partij het bewijs te leveren van een bestuursgedrag dat aanleiding heeft gegeven tot een rechtmatige verwachting (RvS 14 juli 2017, nr. 238.840).

2.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.8. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.9. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.10. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.11. Het bestreden inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

2.12. *In casu* werd aan verzoeker in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd met een duur van meer dan 5 jaar (10 jaar) omwille van “een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Het toepasselijke artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt een omzetting van bepalingen uit de richtlijn 2008/115/EG. De gemachtigde van de staatssecretaris geeft bij het nemen van de bestreden beslissing dus uitvoering aan het Unierecht. Het komt daarom passend voor om met betrekking tot de interpretatie van de notie “ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde” uit artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet te verwijzen naar de Aanbeveling 2017/2338/EU van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelerateerde taken (hierna: het Terugkeerhandboek). Het Terugkeerhandboek bevat hieromtrent volgende toelichting (Terugkeerhandboek, p. 126-127):

“Ernstige bedreiging voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid: in geval van een ernstige bedreiging voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid kunnen inreisverboden worden uitgevaardigd voor een periode van meer dan vijf jaar. De factoren waarmee de lidstaten bij de vaststelling van dergelijke bedreigingen rekening kunnen houden, kunnen zowel strafrechtelijke inbreuken als ernstige administratieve overtredingen zijn (bijvoorbeeld herhaald gebruik van valse identiteitsdocumenten, herhaalde en opzettelijke schendingen van het migratierecht). Geen van deze factoren kan echter worden beschouwd als een factor die automatisch en per se een bedreiging voor de openbare orde vormt: de lidstaten zijn altijd verplicht alle relevante omstandigheden individueel te onderzoeken en het evenredigheidsbeginsel in acht te nemen.

De terugkeerrichtlijn geeft geen definitie van de precieze betekenis van deze term en de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie over het gebruik van deze term in andere migratierichtlijnen en in de context van het vrije verkeer is niet rechtstreeks van toepassing in de context van de terugkeerrichtlijn, aangezien de kwesties en de context verschillend zijn. Toch kunnen bepaalde overwegingen in de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie (in het bijzonder met betrekking tot horizontale begrippen zoals evenredigheid en nuttige werking van richtlijnen) enige richting geven: in punt 3 van de Mededeling betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (59) heeft de Commissie gedetailleerde richtsnoeren gegeven voor de interpretatie van de begrippen „openbare orde” en „openbare veiligheid” in de context van het vrije verkeer. Bovendien is vergelijkende informatie over de interpretaties die de lidstaten in de migratiecontext aan deze termen geven te vinden in de resultaten van de EMN ad-hoc query (140) on the understanding of the notions of „public policy” and „public security”. In punt 48 van zijn arrest in zaak C-554/13, Zh. en O., waarin het begrip „openbare orde” werd behandeld in de context van de terugkeerrichtlijn, heeft het Europees Hof van Justitie uitdrukkelijk bevestigd dat analogieën kunnen worden gemaakt met zijn jurisprudentie inzake Richtlijn 2004/38/EG (arrest van het Europees Hof van Justitie in zaak C 430/10, Gaydarov (60), punt 32).

Duur van inreisverboden op grond van de openbare orde: de duur van inreisverboden op grond van de openbare orde moet individueel worden vastgesteld rekening houdend met de ernst van de door de onderdanen van derde landen gepleegde strafbare feiten, de daarmee samenhangende risico's voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid en de individuele situatie van de betrokken personen. Het evenredigheidsbeginsel moet in ieder geval worden gerespecteerd. Stelselmatig levenslange inreisverboden opleggen in alle gevallen waarin de openbare orde in het geding is zonder rekening te houden met de omstandigheden van het individuele geval (bijvoorbeeld de ernst van de strafbare feiten, risico's) is in strijd met de richtlijn. Een lidstaat kan verschillende termijnen voor typische categorieën van zaken overwegen, bijvoorbeeld 10 jaar als algemene regel voor gevallen waarin de openbare orde in het geding is en 20 jaar in bijzonder ernstige omstandigheden. De lidstaten dienen te voorzien in de mogelijkheid om het besluit betreffende het inreisverbod, en met name het bestaan van de voorwaarden ter rechtvaardiging ervan, ambtshalve of op verzoek van de betrokken persoon te herzien."

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het 'openbare orde'-begrip in de richtlijn 2008/115/EG (HvJ 11 juni 2015, Z. Zh. en O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie, nr. C-554/13, §41). Een illegaal verblijvende derdelander kan niet geacht worden een gevaar voor de openbare orde te vormen louter omdat hij wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld (*ibid.*, §§ 50-54). Desondanks hebben zowel het Hof van Justitie als het EHRM hebben reeds bevestigd dat in sommige gevallen de aard van de gepleegde feiten kan volstaan om een 'ernstige' bedreiging voor de openbare orde vast te stellen (cf. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, § 29; EHRM 20 september 2011, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63). Verzoeker werd onder andere veroordeeld wegens het dealen van drugs, hetgeen trouwens luidens artikel 83 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie als een vorm "van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie" wordt gekwalificeerd (net zoals terrorisme, mensenhandel, financiële en computercriminaliteit en georganiseerde misdaad).

2.13. In de bestreden beslissing werd met betrekking tot de ernst van de bedreiging voor de openbare orde het volgende gesteld:

"Betrokkene heeft een uiterst beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om zich aan de geldende wetten te houden. Niettegenstaande hij meerdere kansen van Justitie kreeg om zich te herpakken, bleef hij volharden in zijn crimineel gedrag. Ondanks zijn jonge leeftijd van 28 jaar liep hij op een periode van 15 jaar, los van de opgelegde maatregelen van de jeugdrechtbank, 12 correctionele en 3 politieke veroordelingen op. Sinds zijn meerderjarigheid kreeg hij 4 werkstraffen opgelegd voor een totaal van 420 uren, waarvan hij er meerdere slechts gedeeltelijk of helemaal niet uitvoerde en werd hij 8 keer definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf voor een totaal van 95 maanden of bijna 8 jaar. Hij werd 3 keer veroordeeld voor diefstal met geweld of bedreiging of afpersing, 3 keer voor gewone diefstal of poging daartoe, 6 keer uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen, 4 keer voor drugshandel, 2 maal voor verboden wapendracht en 2 keer voor opzettelijke vernielingen. Tot slot werd hij in 2020 en 2021 politiek veroordeeld wegens het niet-naleven van de corona-maatregelen en in 2022 omdat hij in dronken toestand een verkeersongeval met fysiek letsel veroorzaakte.

Sinds zijn puberteit kampt betrokkene met een ernstige agressieproblematiek. Hij heeft zich herhaaldelijk schuldig gemaakt aan diefstallen met geweldpleging, opzettelijke slagen en verwondingen (waarvan 1 veroordeling wegens intra-familiaal geweld) en opzettelijke vernielingen, waarbij hij disproportioneel geweld gebruikte.

Betrokkene was 14 jaar oud toen hij op 29/11/2009 in de wijk van de Canadablokken op de Luchtbal een voetbal had afgepakt van een 12-jarig slachtoffer onder bedreiging van een mes. Bovendien bedreigde hij zijn vrienden, zodat zij aanvankelijk valse verklaringen aan de politie aflegden. In het vonnis van de jeugdrechtbank van Antwerpen dd. 16/06/2010 lezen we: "Minderjarige (betrokkene) heeft geen verklaring voor agressief gedrag. Moeder meldt dat minderjarige agressief kan worden en in voortdurend conflict leeft met zijn broers. Hij aanvaardt het gezag van moeder niet. Ook het gedrag op school blijkt moeilijk. Bij beschikking van 14 december 2009 werd minderjarige in "Centrum De Grubbe" geplaatst. Bij beschikking van 18 december 2009 werd hem een huisarrest opgelegd, een contactverbod met E.W. en DP. en een verbod zich te begeven op de plaats van de feiten. Tevens werd bij beschikking van 27 december 2009 professor Dr. D.(...), kinder- en jeugdpsychiater, aangesteld om een medisch-psychologisch en psychiatrisch onderzoek te verrichten. (...) Inmiddels werden ingevolge de vordering van 27 april 2010 van de procureur des Konings voor een ander feit bij beschikking van 27 april 2010 nieuwe maatregelen opgelegd, namelijk -prestatie van opvoedkundige aard van 30 uren, met begeleiding door ADAM; - een verslag schrijven over het gedrag van de chimpansees en het gedrag van de mens met normen en waarden. Stelt minderjarige onder toezicht van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdbijstand van Antwerpen, dit voor een duurtijd van één jaar, behoudens eerdere wijziging of intrekking van de maatregel."

Op 18/11/2011 diende hij een tweede keer voor de jeugdrechter te verschijnen naar aanleiding van diefstal van een bromfiets en een kinderhelm ten nadele van P. G. (feit gepleegd tussen 22 april 2010 en 27 april 2010) en opzettelijke slagen en verwondingen aan V. P. met een arbeidsongeschiktheid van 28 dagen tot

gevolg (feit gepleegd op 13 september 2010). De rechtbank stelde in haar vonnis: "De minderjarige verblijft thans in de GBJ De Hutten naar aanleiding van een vordering genomen door de procureur des Konings betreffende feiten van diefstal met geweld. Uit het dossier blijkt dat de minderjarige over beperkte cognitieve mogelijkheden beschikt en te kampen heeft met een ernstige agressieproblematiek. De minderjarige heeft nood aan een strikte en consequente omkadering om hem opvoedkundig bij te sturen in het grensoverschrijdend gedrag dat hij stelt. (...) Op 21 september 2011 werd door de trajectcoördinator van de behandelunit vastgesteld dat de minderjarige geen geschikte kandidaat is voor de behandelunit gelet op zijn beperkte cognitieve vaardigheden. De minderjarige zal om deze reden doorstromen naar een reguliere begeleidingsgroep". Hij werd verder toevertrouwd aan GBJ De Hutten in afwachting van geschikte vervolghulpverlening tot 12 maart 2012 en hij werd vanaf 12 maart 2012 tot 1 juni 2012 onder toezicht geplaatst van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdbijstand.

Op 31/05/2013 verscheen hij een derde keer voor de jeugdrechtbank naar aanleiding van diefstal met geweld in bende met gebruik of vertoon van wapens (3 feiten gepleegd op 19 januari 2011 ten nadele van V. J., V D. S. en W. I.), poging tot diefstal afpersing met geweld ten nadele van R. S. (feit gepleegd op 19 januari 2011), diefstal van een noodhamer ten nadele van vervoersmaatschappij De Lijn (feit dd. 14 november 2010), heling van een bromfiets ten nadele van O. O. (feit gepleegd op 22 juni 2011), vernieling van een lijnbus (feit dd. 14 november 2010) en opzettelijke slagen en verwondingen aan M.G. (feit gepleegd op 2 oktober 2010). "Naar aanleiding van de hierboven bewezen feiten werden er ten aanzien van de eerste gedaagde (betrokkene) meerdere maatregelen genomen waaronder een plaatsing in De Grubbe te Everberg, De Hutten te Mol, het opleggen van een vorming. Tenslotte werd hij toevertrouwd aan het milieu van de moeder alwaar hij aanvankelijk werd opgevolgd door Wingerdbloei. Deze begeleiding werd op 27 augustus 2012 beëindigd. De eerste gedaagde heeft ook een ontheemdingsproject gevolgd in Slovenië. Dit project heeft een positieve kentering gebracht in het leven van eerste gedaagde. (...) De jeugdrechtbank stelt vast dat de opgelegde vorming (Rots en Water) nog niet werd voleindigd (nog 20 uur zou openstaan). De jeugdrechtbank acht het aangewezen dat deze vorming alsnog voleindigd zou worden en verlengt het toezicht van de jeugdrechtbank om deze reden tot op het ogenblik dat de vorming positief zal beëindigd zijn".

Ondanks deze jeugdbegeleidingsmaatregelen en de geboorte van zijn dochter A.(...) N.(...) op 27/08/2013 uit zijn knipperlichtrelatie met S.(...) S.(...) besloot hij niet om zijn grensoverschrijdend gedrag om te gooien. Reeds kort na de geboorte van zijn dochter werd zijn partner meermaals tussen 01/09/2013 en 13/02/2014 slachtoffer van intra-familiaal geweld, waardoor zijn relatie definitief spaak liep en zijn ex-partner begeleiding nodig had om haar trauma's ontstaan door de extreme geweldpleging te verwerken (zie supra). De rechter oordeelde in het vonnis van 23/12/2015: De gepleegde feiten zijn laakbaar, temeer in aanwezigheid van het minderjarig kind gepleegd, en getuigen van een verregaande normvervaging met weinig respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. Feiten van intra-familiaal geweld zijn maatschappelijk onaanvaardbaar vermits ze een ernstige inbreuk betekenen op de persoonlijke levenssfeer van het slachtoffer.(...)Wegens het gebrek aan schuldinzicht in hoofde van beklaagde (betrokkene) komt het opleggen van probatievoorwaarden niet opportuun voor." Hij kreeg een autonome werkstraf van 120 uren of een vervangende gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 300 euro opgelegd. Op 23/11/2016 werd zijn vervangende gevangenisstraf uitvoerbaar verklaard omdat hij zijn werkstraf niet had uitgevoerd.

Op 23/04/2018 werd hij door de Correctionele rechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden uit hoofde van 3 feiten van opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd in het Antwerps uitgaansmilieu tussen 18 december 2015 en 2 juli 2016. We citeren uit het betreffende vonnis: "Op 02/07/2016 is beklaagde (betrokkene) betrokken bij een vechtpartij in café BONAPARTE te Antwerpen. De zus van beklaagde zou zijn betast door een onbekende persoon waarna beklaagde begon te roepen. Toen het personeel trachtte tussen te komen greep beklaagde een eerste slachtoffer, mevr. D., bij de keel en gaf hij een tweede slachtoffer, mevr. J., een slag in het gezicht. Bij verhoor bevestigt beklaagde bij een schermutseling betrokken te zijn geweest maar ontkent hij vrouwen te hebben geslagen.

In de nacht van 06/05/2015 begeven de verbalisanten zich naar het jeugdhuis T OGENBLIK te Beveren. De toegangscontrole aldaar wordt verzorgd door de heer D.R. die stelt dat hij een slag kreeg van beklaagde (betrokkene). Wanneer verbalisanten beklaagde aanspreken, stelt hij zijn jas te halen en naar huis te gaan.

Wanneer verbalisanten beklaagde later op de avond opnieuw aantreffen en hem herinneren aan de voorheen gemaakte afspraken roept hij zijn vrienden en gaat hij met deze personen in groep naar de bushalte.

Op 18/12/2015 is beklaagde (betrokkene) betrokken bij een vechtpartij in de MS Hoeve te Deurne. In eerste instantie slaat beklaagde het slachtoffer B. in het gezicht, vervolgens geeft hij hem een kopstoot. De getuigen B. A. en B. S. bevestigen het relaas van het slachtoffer. Een medisch attest werd voorgelegd. Bij verhoor ontkent beklaagde de hem ten laste gelegde feiten. Zowel het slachtoffer als de getuigen herkennen beklaagde als dader van de feiten bij fotovoortlegging (...)" Bij het bepalen van de strafmaat oordeelde de rechtbank : "De handelingen van beklaagde wijzen op een afwezig normbesef en een agressieve ingesteldheid. Beklaagde is blijkbaar een vechtersbaas die bijzonder weinig respect betuigt voor de fysieke en psychische integriteit van zijn slachtoffers. Beklaagde is niet ter zitting verschenen zodat de rechtbank niet kan peilen naar zijn intenties. Beklaagde is ook niet aan zijn proefstuk toe en werd reeds meermaals strafrechtelijk veroordeeld voor gelijkaardige feiten. Reeds vier maal werd beklaagde veroordeeld tot het uitvoeren van een werkstraf. Dergelijke veroordelingen maken indruk op beklaagde Enerzijds

blijft hij nieuwe strafbare feiten plegen, anderzijds blijkt uit de door het Openbaar Ministerie voorgebrachte stukken dat hij deze werkstraffen eenvoudigweg niet uitvoert."

Op 20/01/2020 stond hij terecht voor opzettelijke slagen en verwondingen (feit gepleegd op 20/07/2019 met 5 medebeklaagden ten nadele van D. T. S. D.) en weerspanningheid zonder wapens (feit gepleegd op 09/06/2019). "Op 20 juli 2019 omstreeks 6.15u wordt de politie opgeroepen voor een vechtpartij in de nasleep van een Tibetaans voetbaltornooi. Ter plaatse aangekomen is er geen sprake meer van een vechtpartij, maar treffen de politiediensten een viertal personen aan (...) met lichte tot matige verwondingen. Zij worden allen naar het ziekenhuis overgebracht voor verzorging. Daags nadien ontvangt de politie via de "Blauwe Lijn" beelden van deze zogenaamde vechtpartij. De politie stelt vast dat het niet gaat om wederzijdse slagen, maar dat één man (...) talrijke slagen en stampen krijgt van verschillende personen. (...) Verder is ook nog op de beelden te zien hoe tweede, vijfde (betrokkene) en zesde beklaagde talrijke slagen en schoppen aan het slachtoffer uitdelen, zelfs nadat hij op de grond blijft liggen. Ook vierde beklaagde stampet het slachtoffer nog nadat deze al het bewustzijn heeft verloren. Het is vijfde beklaagde (betrokkene) die zich uiteindelijk over het slachtoffer ontfermt en hem op zijn rug draait, waarna eerste beklaagde met zijn twee voeten op de borstkas van het slachtoffer springt. (...) Vijfde beklaagde A.(...) bekent het slachtoffer te hebben geslagen en geschopt, zelfs nadat deze op de grond was gevallen. Hij wou niet mee vechten maar toen hij zelf enkele slagen had gekregen was hij zo kwaad dat hij zich toch gemengd heeft. Hij benadrukt dat hij zich over het slachtoffer heeft ontfermd toen hij opmerkte dat hij bewusteloos was en dat hij aanvankelijk ook enkele jongens heeft proberen tegenhouden. Op de camerabeelden is te zien hoe vijfde beklaagde A.(...) het slachtoffer op een bepaald ogenblik op zijn rug legt. Vijfde beklaagde verklaart dat hij dit deed omdat hij zag dat het niet goed ging met het slachtoffer. Vervolgens springt echter eerste beklaagde met zijn beide voeten op het slachtoffer. (...) Op 20 September 2019 werd D. T. onderworpen aan een medisch onderzoek door dokter V.(...) N.(...). Dokter V.(...) N.(...) stelt vast dat het slachtoffer kneuzingen en snijwonden opliep, een neusfractuur en een hersenschudding. Hij besluit tot een tijdelijke economische ongeschiktheid van 11 dagen.

Verder is er tijdelijke persoonlijke en huishoudelijke ongeschiktheid en blijvende esthetische schade. (...) Vijfde beklaagde A.(...) wordt eveneens vervolgd voorfeiten van weerspanningheid ten aanzien van hoofdinspecteur D.D. en inspecteur B., naar aanleiding van zijn arrestatie op 9 juni 2019 in het kader van vaststellingen van drugverkoop op de open bare weg en navolgende huiszoeking. Beklaagde wordt opgesloten in de cel en wordt erg zenuwachtig; hij slaat agressief op de deur. Na een toiletbezoek weigert hij de cel terug binnen te gaan en begint hij te roepen en tieren en zich te verzetten waardoor hij met veel moeite terug dient te worden geboeid met bijstand van extra agenten."

Op 28/02/2022 werd hij door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden met 5 jaar probatie-uitstel voor 20 maanden en een geldboete van 800 euro met 3 jaar uitstel naar aanleiding van verboden wapendracht, opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of werkonbekwaamheid tot gevolg ten nadele van J. P., vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen ten nadele van Fata Morgana bvba en/of O. J., bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met aanslagen op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is ten nadele van A. N. en beschadiging of vernieling van andermans roerende eigendommen ten nadele van E. D., in staat van wettelijke herhaling. Deze feiten pleegde hij op 13/11/2021. We citeren uit het vonnis: "De heer D.(...) A.(...) (beklaagde) was op 13 november 2021 onder invloed van drugs en maakte amok in twee cafés en op de openbare weg. In een café aan het Sint-Jansplein te Antwerpen kwam het tot een discussie met betrekking tot de naleving van regels inzake social distancing. A.(...) ging een gevecht aan met een man die op de speelkasten aan het spelen was en gooide vervolgens een wijnfles door het raam van het café. A.(...) sloeg nadien een andere klant, de heer J. P. (burgerlijke partij) en schopte hem. P. liep daarbij verwondingen op in het gezicht, waaronder een neusbreuk, met een tijdelijke werkonbekwaamheid tot gevolg. A.(...) liep weg en kwam bebloed en verward een café in de Korte Zavelstraat te Antwerpen binnen. Hij begaf zich onmiddellijk naar de toiletten en werd daar door de uitbater aangemaand te vertrekken. Daarop bedreigde A.(...) de uitbater met een mes. Hij liep naar buiten en sloeg er meermaals op een wagen Opel Corsa. Vervolgens ging hij naar een telecomwinkel in de Sint-Elisabethstraat. Op aanwijzen van omstaanders werd A.(...) daar gevat door de politie, met een lang keukenmes tussen zijn broeksriem." De rechter oordeelde. "Geweld in de publieke ruimte is onaanvaardbaar. Het gebruik van geweld houdt een onmiddellijke aantasting in van de fysieke integriteit van het slachtoffer en brengt angstgevoelens teweeg bij wie rechtstreeks betrokken is, en een onveiligheidsgevoel voor de maatschappij in het geheel. (...) A.(...) blijkt te kampen met een ernstige verslavingsproblematiek, waarvoor reeds op diverse manieren geprobeerd werd een structurele oplossing te vinden. Bij de behandeling ten gronde wordt geschetst dat een voorlopige hechtenis in 2021 in een dossier waarbij hij buiten vervolging werd gesteld, het laatste traject zou doorkruist hebben en geleid zou hebben tot een zwaar herval. In het kader van de huidige zaak werd dokter D.(...) V.(...) aangesteld en zij schetst een weinig rooskleurig beeld van het functioneren van A.(...) en ze schat het risico op herval hoog in. Er is immers sprake van beperkte intellectuele capaciteiten, een antisociale persoonlijkheidsdynamiek, een verslavingsproblematiek, psychotische verschijnselen en een afwezige dagbesteding.

Hoewel dokter D.(...) V.(...) momenteel niet besluit tot ontoerekeningsvatbaarheid, kan begrepen worden op basis van analyse van de deskundige dat een dergelijk besluit en een internering van A.(...) binnen de

mogelijkheden ligt, minstens bij nieuwe feiten. Bij de beoordeling van de huidige feiten wordt het advies van de deskundige gevolgd, en wordt geoordeeld dat A.(...) niet aan een geestesstoornis lijdt die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden heeft tenietgedaan of ernstig heeft aangetast. Geen van de partijen bepleitte trouwens reeds een internering. A.(...) en het openbaar ministerie waren er het verder over eens dat de laatste behandelingsmogelijkheid die de deskundige voorzag noodzakelijk dient te worden opgelegd, namelijk een residentiële psychiatrische behandeling, voor de aanpak van de brede en diverse problematiek van A.(...). Een dergelijke behandeling wordt opgelegd als probatievoorwaarde, gekoppeld aan een gedeeltelijk uitstel van de tenuitvoerlegging van de straffen. De ernst van de feiten maakt het opleggen van een substantiële gevangenisstraf van dertig maanden als hoofdstraf noodzakelijk. Het uitstel wordt bepaald voor een gedeelte van 20 maanden, om de doorstroom naar de psychiatrie vanuit de gevangenis mogelijk te maken." Dit vonnis bestraft eveneens het feit van 05/11/2021 waarbij hij door de politie werd gevat op de Korte Zavelstraat te Antwerpen met een keukenmes met een lemmet van 19 cm op zak. Hij had schriftelijk verklaard dat hij het mes bij zich had om zich te verdedigen, maar de rechtbank was op 01/06/2022 van oordeel dat hij het keukenmes wenste te gebruiken voor het toebrengen van lichamelijk letsel of het bedreigen van personen en veroordeelde hem bij verstek tot 4 maanden gevangenisstraf en een geldboete van 800 euro. De rechter op verzet stelde in zijn vonnis van 02/11/2022 de laattijdige eenheid van opzet vast met de feiten van 13/11/2021 zodat het verstekvonnis van 01/06/2022 werd tenietgedaan en hem geen bijkomende straf werd opgelegd.

Uit al deze feiten blijkt dat betrokkene er niet in slaagt om zichzelf te beheersen en dat hij weinig nodig heeft om volledig te ontsporen. Dergelijk zinloos geweld vergroot de angstgevoelens bij de burgers en het maatschappelijke onveiligheidsgevoel. Nergens blijkt dat zijn agressieproblematiek ondertussen onder controle is. Integendeel, volgens de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) staat hij na zijn laatste veroordeling voor opzettelijke slagen en verwondingen nog 2 keer in 2022 vermeld voor gelijkaardige feiten en in 2023 1 keer voor bedreiging met een aanslag. Het gedrag dat hij vertoont, getuigt van een verregaande normvervaging en gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit en andermans eigendommen. Het is duidelijk dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De maatschappij dient beschermd te worden tegen dergelijke agressie. Bovendien is hij gekend voor verschillende gewapende diefstallen en werd hij 2 keer veroordeeld voor verboden wapendracht. De wapenwetgeving is met recht en reden streng en is erop gericht de veiligheid van de burgers in de maatschappij te beschermen. De feiten die hem ten laste worden gelegd tonen aan welk gevaar het voorhanden hebben van wapens inhoudt. Het is juist bij toestanden waarbij de frustratie oploopt en de druk te groot zou worden dat het voorhanden hebben van wapens tot een bijkomende escalatie en zeer verregaande gevolgen kan leiden. Gezien zijn verslavingsproblematiek en psychotische verschijnselen is er een zeer reëel risico dat slachtoffers blijvende beperkingen overhouden of zelfs het leven laten.

Verder werd hij reeds 4 keer veroordeeld wegens handel en bezit van verdovende middelen. Bij zijn eerste correctionele veroordeling op 10/06/2015 kreeg hij een werkstraf en een geldboete opgelegd met gedeeltelijk probatie-uitstel om hem te motiveren een drugsvrij leven te leiden met een vaste tewerkstelling. Onder zijn probatievoorwaarden diende hij onder meer een passende begeleiding te volgen met het oog op een definitieve drugontwenning en actief naar werk te zoeken. Dit was echter niet aan hem besteed, want hij volhardde in zijn druggebruik en uw delinquent gedrag. Bij vonnis van de Correctionele rechtbank Antwerpen dd. 28/02/2022 werd hem als laatste kans een residentiële psychiatrische behandeling opgelegd als probatievoorwaarde, gekoppeld aan een gedeeltelijk uitstel van de tenuitvoerlegging van de straffen om zijn middelengebruik en de persisterende psychotische verschijnselen het hoofd te bieden. De rechter bevestigde bij vonnis van 27/10/2022 ; "Het past verder nadrukkelijk in te zetten op dit residentiële traject, aangezien aannemelijk wordt gemaakt dat A.(...) bereid was en nog steeds is om een dergelijk traject aan te gaan, maar dat dit nog niet tot uitvoer werd gebracht wegens een gebrek aan capaciteit in de zorgsector."

In zijn hoorrecht van 04/07/2023 verklaart hij nog steeds op de wachtlijst te staan van Cadenza 1 en opgevolgd te worden door Dr. D.(...) W.(...) van Zorggroep Multiversum te Boechout, zonder evenwel een bewijs van medische behandeling voor te leggen.

Drugsinbreuken zijn ernstig. Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het

volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Verder werd betrokkene herhaaldelijk veroordeeld voor diefstallen en heling, waarbij hij evenmin het gebruik van geweld schuwde om zijn doel te bereiken. Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Hij hield bij het plegen van deze strafbare feiten enkel rekening met het eigen financieel gewin. Er werd niet stilgestaan bij de materiële en psychische gevolgen van zijn daden voor de slachtoffers. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de bevolking verhogen.

Overwegende dat betrokkene nog steeds met mentale en verslavingsproblemen kampt, waarvoor nog geen structurele oplossing gevonden is en het risico op recidive dus nog reëel en actueel is;

Uit zijn persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat hij een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor een verwijderingsmaatregel met inreisverbod een noodzakelijke maatregel is ter preventie van nieuwe feiten."

Louter door toedoen van het aantal keren dat verzoeker in aanraking kwam met het gerecht, zoals uitvoerig toegelicht in de bestreden beslissing, kan in hoofdte van verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde worden vastgesteld. Verzoeker slaagt er niet in om in zijn middel te weerleggen dat hij talrijke veroordelingen opliep wegens vermogens- persoons- en drugs misdrijven, die een zware maatschappelijke impact hebben, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door verzoekers gedrag als een ernstige bedreiging voor de openbare orde te beschouwen. In de bestreden beslissing wordt niet zonder meer een levenslang inreisverbod opgelegd aan verzoeker, maar het kan niet als onredelijk worden aanzien, zoals overigens toegelicht in het Terugkeerhandboek, dat in geval van gevaar voor de openbare orde een inreisverbod met een duur van 10 jaar wordt overwogen.

2.14. Verzoeker is in zijn middel van oordeel dat niet of niet voldoende gemotiveerd werd betreffende het actueel karakter van het (ernstige) gevaar voor de openbare orde dat van hem zou uitgaan. Verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij al gereclassificeerd is in de gevangenis, met zijn goede intenties en met de opvolging die hij geniet door het Justitiehuis te Antwerpen en meent dat er wordt uitgegaan van een hypothetische situatie.

2.15. De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk heel concreet heeft gemotiveerd omtrent het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde en de kans op recidive en dat hierbij wel degelijk rekening wordt gehouden met verzoekers pogingen tot reclassering. In de bestreden beslissing wordt, zoals verzoeker aangeeft, een uitgebreid overzicht geboden van de talrijke veroordelingen die hij opliep, wegens persoons-, vermogens- en drugsdelicten. De ernst van de gepleegde feiten wordt uitvoerig beschreven. Er wordt ook nader toegelicht dat een deskundige arts naar aanleiding van de veroordeling wegens geweldfeiten het risico op herval hoog inschat omwille van "beperkte intellectuele capaciteiten, een antisociale persoonlijkheidsdynamiek, een verslavingsproblematiek, psychotische verschijnselen en een afwezige dagbesteding". De gemachtigde van de staatssecretaris overwoog "dat betrokkene nog steeds met mentale en verslavingsproblemen kampt, waarvoor nog geen structurele oplossing gevonden is en het risico op recidive dus nog reëel en actueel is; Uit zijn persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat hij een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde."

Uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich geenszins beperkt tot een loutere opsomming van de gegevens uit verzoekers gerechtelijk verleden. Hij gaat integendeel uitgebreid in op de verschillende misdrijven die door verzoeker werden gepleegd, waarbij wordt geciteerd uit de uitspraken van de strafrechter en wordt opgemerkt dat, ondanks de veelvuldige kansen die verzoeker van Justitie kreeg om zich te herpakken, hij bleef volharden in zijn crimineel gedrag. Verweerder zet uiteen dat verzoekers gedrag getuigt van een verregaande normvervaging en een gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit en andermans eigendommen. Daarnaast wijst verweerder op de ernst die uitgaat van inbreuken op de wapenwetgeving. Het op zak hebben van wapens kan immers leiden tot een bijkomende escalatie en kan zeer verregaande gevolgen hebben, te meer gezien verzoekers verslavingsproblematiek en zijn psychotische verschijnselen. Verweerder belicht vervolgens de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten, waarvoor verzoeker meermaals veroordeeld werd, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en van het Hof van Justitie. Ten slotte wordt er gewezen op de veroordelingen voor diefstal en helling die verzoeker herhaaldelijk opliep en die het gevoel van onbehagen en onveiligheid bij de bevolking verhogen.

2.16. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij stelt dat niet voldoende rekening werd gehouden met zijn reclassering en het feit dat hij wordt opgevolgd door het Justitiehuis van Antwerpen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat er vragenlijsten hoorrecht werden overgemaakt aan verzoeker op 8 september 2022 en op 19 juni 2023. Verzoeker leverde onder andere via zijn advocaat een reeks gegevens aan die in de bestreden beslissing worden opgelijst, maar er werd geen concrete informatie aangereikt over zijn reclassering of zijn opvolging door het Justitiehuis. Verzoeker reikt ook in het kader van zijn verzoekschrift geen stukken aan die hiervan een begin van bewijs vormen. Verzoeker kan de gemachtigde van de staatssecretaris dus geen onzorgvuldigheid verwijten doordat met deze 'reclassering' geen rekening werd gehouden. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst er in de bestreden beslissing bovendien op dat, ondanks het feit dat verzoeker reeds meerdere kansen kreeg van Justitie om zich te herpakken, dit hem er niet van weerhield om te volharen in zijn crimineel gedrag. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar het feit dat hij wordt opgevolgd door het Justitiehuis van Antwerpen niet aan dat het risico op recidive geweken zou zijn. Verzoeker staat immers op heden nog steeds onder controle van de Justitie. Er wordt niet aangetoond dat recidive kan worden vermeden zonder strafrechtelijke maatregelen.

Op grond van het geheel van deze elementen en het feit dat verzoeker nog steeds met mentale- en verslavingsproblemen kampt, is de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, waardoor hem op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod van meer dan 5 jaar kon worden opgelegd. Verzoeker toont niet aan dat bij de bepaling van de duur van het inreisverbod geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval. Uit de motivering blijkt dat rekening werd gehouden met alle nuttige gegevens en dat *“(g)eleet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, (...) een inreisverbod 10 jaar proportioneel (is). Bij het bepalen van deze termijn werd rekening gehouden met het verblijf van zijn moeder en broers en minderjarige dochter in België. Betrokkene dient te beseffen dat hem gezien de ernst en de hoeveelheid van de feiten een langer inreisverbod had kunnen worden opgelegd.”*

2.17. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooreerst te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie-of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie

van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.18. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers familie- en privéleven gemotiveerd als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Çerife Yigit/Turkije (GK), § 93). In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit zijn de partners en ouders van minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

Betrokkene is 28 jaar en verklaart momenteel geen vaste relatie in België, noch in zijn land van herkomst of in een ander land dan België te hebben. Hij heeft een minderjarige dochter met Belgische nationaliteit, A.(...) N.(...), die bij de mama in Ranst woont. Volgens de gegevens in het Rijksregister werd zijn dochter op 27/08/2013 geboren te Borgerhout en staat ze sinds 27/06/2023 met haar moeder S.(...) S.(...) °21/02/1992 ingeschreven op de (...).

Uit zijn gevangenisdossier blijkt dat zijn dochtertje hem - niettegenstaande zijn veelvoudige detenties - slechts 1 keer samen met zijn moeder A.(...)-D.(...) K.(...) heeft bezocht, met name op 18/06/2017. Zijn ex-partner S.(...) S.(...) komt geen enkele keer voor op de bezoekerslijst.

In zijn formulier hoorrecht van 14/09/2022 verklaarde hij dat hij zijn dochter voor zijn detentie één weekend om de veertien dagen zag en dat hij een onderhoudsbijdrage van 100 euro per maand voor haar betaalt. Hij legt hiervan stortingsbewijzen voor, alsook foto's met zijn dochter en een tekening van zijn dochter met de tekst "Love papa, ik mis you, kom papa". Mevrouw E.(...) B.(...), sociaal assistente van het CAW Antwerpen bevestigt in haar brief van 20/09/2022 dat "er zowel een affectieve als financiële band is tussen vader en dochter. Er zijn foto's van hun samenzijn. Er zijn tekeningen. Meneer mag zijn dochter elke twee weken een volledig weekend zien, dit werd vastgelegd door de familierechtbank. Er zijn bewijzen van betaling onderhoudsgeld. De overschrijvingen worden gedaan door zijn moeder, maar het geld wordt door D.(...) altijd terug overgemaakt aan haar. Het gaat erom dat hij wel degelijk zorgt voor zijn dochter. " In dit verband willen we toch opmerken dat de neutraliteit van het CAW in vraag kan gesteld worden. In de aanhef van deze brief lezen we immers: "Mevrouw A.(...) D.(...) K.(...) is reeds jaar en dag een gekend gezicht op onze werking. Zij kwam hier ooit binnen als client met verblijfsvragen en is ondertussen ook vrijwilliger geweest voor vele jaren in onze vrouwenwerking. Zij kreeg meer dan tien jaar geleden haar Belgische nationaliteit. Mevrouw is altijd alleenstaande moeder geweest van drie zonen. Vandaag schrijven wij u over haar zoon D.(...) A.(...). Gezien u meneer een brief schreef in de gevangenis, vernamen wij dat zijn verblijfsrecht onderzocht wordt. Afgaande op uw vragen, kunnen wij u alvast mededelen dat vele van de antwoorden ook gestaafd kunnen worden met bewijsstukken. De vragenlijst zal u terug bezorgd worden samen met alle relevante stukken.(...) " En deze brief besluit " Meneer is al bijna zijn hele leven in België. Hij heeft quasi niets anders gekend. Zijn dochter woont hier, zijn toekomst is hier. Hij heeft bepaalde zaken op te lossen, daar is hij en iedereen zich wel van bewust. Eens hij daardoor geraakt, zal hij eindelijk en hopelijk wat stabiliteit vinden. Wij hopen van harte dat u meneer de kans geeft om volledig terug op de rails te komen, met verblijfsrecht, want dat is onontbeerlijk uiteraard. Ik hoop dat u rekening kan houden met al het voorgaande!"

In zijn hoorrecht van 04/07/2023 verklaart betrokkene verder dat hij samenwonend was. Volgens het Rijksregister stond hij amper 1 maand ingeschreven op het adres H.(...), 2000 Antwerpen met mevrouw S.(...) S.(...) en zijn dochtertje A.(...) N.(...) , met name van 28/10/2013 tot 21/11/2013. Ze hebben nooit een wettelijke samenwoning laten registreren. Vanaf 21/11/2013 ging betrokkene terug bij zijn moeder wonen.

Uit het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen dd. 23/12/2015 waarbij hij veroordeeld werd voor partnergeweld jegens mevrouw S.(...) S.(...), blijkt dat zij gedurende 3 jaar een turbulente knipperlichtrelatie onderhielden waaruit hun dochter op 27/08/2013 werd geboren. De feiten waaraan hij schuldig bevonden werd, pleegde hij tussen 1 september 2013 en 13 februari 2014, dus vonden plaats zeer kort na de geboorte van zijn dochter. We citeren uit het vonnis: "Het strafonderzoek startte door klacht van het slachtoffer voor opzettelijke slagen en verwondingen toegebracht door haar toenmalige partner, huidig beklaagde (betrokkene). Uit angst voor beklaagde heeft zij nooit vroeger dan 12/02/2014 klacht durven neerleggen niettegenstaande zij meermaals slachtoffer was van partnergeweld. Op 12/02/2014 kreeg het slachtoffer weerom slagen en stampen van beklaagde, dit in aanwezigheid van het zeer jonge kind. Beklaagde zou zonder aanwijsbare redenen zeer jaloers zijn. Beklaagde ontkent de hem ten laste gelegde feiten niettegenstaande de verschillende medische attesten en het verslag van Sint-Vincentius ziekenhuis dat vermeldt "duidelijke sequellen in het kader van slagen en verwondingen". De arts stelde recente haematomen vast met zwellingen t.h.v. linkerorbital, linkerbovenarm, beide bovenbenen en strangulatieletsels

t.h.v. de hals. Uit de objectieve bevindingen in het deskundigenverslag van Dr. V.(...) N.(...) blijkt dat het slachtoffer in begeleiding is bij VAGGA voor verwerking van haar trauma's ontstaan door de geweldplegingen van haar ex-partner. (...) De gepleegde feiten zijn laakbaar, temeer in aanwezigheid van het minderjarig kind gepleegd, en getuigen van een verregaande normvervalsing met weinig respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. (...) Wegens het gebrek aan schuldinzicht in hoofde van beklagde komt het opleggen van probatievoorwaarden niet opportuun voor."

Uit het strafdossier van betrokkene blijkt dat hij al sinds zijn puberteit ernstig grensoverschrijdend gedrag stelt waarvoor hij geen verklaring heeft (zie infra). Hij belandde daardoor 2 keer in de jeugdgevangenis van Everberg (in 2009 en 2011) vanwaar hij door de jeugdrechter voor vervolghulp werd doorverwezen naar het gesloten jeugdcentrum De Hutten in Mol. Hij stond tot aan zijn meerderjarigheid onder toezicht van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdbijstand om hem opvoedkundig bij te sturen. Gelet op het hierboven geciteerde vonnis kreeg hij vanaf zijn 15-jarige leeftijd tijdens die periode een relatie met een 3 jaar ouder Belgisch meisje en zij raakte zwanger van hem. Hij was amper 18 jaar oud toen zijn dochter geboren werd. Zijn vaderschap zette hem er niet toe aan om zijn probleemgedrag over een andere boeg te gooien, want hij bleek evenmin in staat om een veilige thuisomgeving te creëren voor zijn partner en kind, met wie hij amper 1 maand officieel heeft samengewoond. Zijn ex-partner was dermate getraumatiseerd door zijn geweldplegingen dat zij professionele hulp nodig had om haar trauma's te verwerken en voor de rechtbank betoonde betrokkene geen enkel schuldinzicht ten aanzien van de feiten, nog wel gepleegd in bijzijn van zijn baby. Bovendien verzeilde hij al op jeugdige leeftijd in het drugsmilieu. In het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 10/06/2015 werd hij vervolgd voor het bezit en het verkopen van cannabis en cocaïne tussen 24/05/2014 en 21/06/2014. "Tweede beklagde (betrokkene) betwist drugs te verkopen en verklaarde enkel af en toe cannabis te gebruiken. Hij bepleit ter zitting de vrijspraak. De in zijn GSM aangetroffen berichten hebben geen betrekking op de verkoop van drugs maar op gewone afspraken welke hij maakt met vrienden en kennissen. De bewoordingen van de veelvuldig aangetroffen SMS berichten tonen echter voldoende aan dat zij wel degelijk betrekking hebben op drugverkoop waarbij er regelmatig wordt aangegeven o.m. voorzichtig te zijn, niet te bellen indien niet nodig, en een nummer te kennen." De rechter legde hem een werkstraf en een geldboete op met gedeeltelijk probatie-uitstel om hem te motiveren een drugvrij leven te leiden met een vaste tewerkstelling. Onder zijn probatievoorwaarden diende hij een passende begeleiding te volgen met het oog op een definitieve drugontwenning en actief naar werk te zoeken.

Uit het geheel van zijn dossier blijkt dat hij echter niet veel moeite deed om een stabiele job te vinden en dat hij zijn drugsverslaving nog niet onder controle heeft, zoals eerder werd besproken. Hij pleegde liever vermogens- en drugsdelicten dan te werken en hij is een onverbeterlijke vechtersbaas. Hij kreeg al meerdere kansen van Justitie om zijn leven op de rails te krijgen, maar hij trekt geen lessen uit zijn veroordelingen. Meer nog, hij vertikte het om een deel van zijn werkstraffen uit te voeren en hij onttrok zich twee keer aan zijn elektronisch toezicht. Door zijn aanhoudend delinquent gedrag kwam hij telkens opnieuw in de gevangenis terecht. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid ten opzichte van zijn dochter en hij heeft schromelijk gefaald in zijn voorbeeldrol als vader. Mevrouw B.(...) van het CAW Antwerpen bevestigt in haar brief van 20/09/2022 "Leven zonder middelen is nog een uitdaging voor hem (betrokkene), maar er is niets dat hij liever wil, zo geeft ook zijn moeder aan. Hij zou mogelijk ook last hebben van psychoses en zou hier medicatie voor moeten nemen, volgens zijn moeder. Er was een opname gepland in een psychiatrische voorziening in Boechout. De justitie-assistent en de Topcoach van het CAW regelden dit voor hem. Dit kon echter nu niet doorgaan, gezien de detentie, maar zal zeker terug aan bod komen in de toekomst."

Dit stemt grotendeels overeen met het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen dd. 27/10/2022 dat stelt : "In het kader van een eerdere veroordeling van 28 februari 2022 werd aan A.(...) een gevangenisstraf van 30 maanden opgelegd, deels met probatie-uitstel. Hier ging een deskundigenonderzoek door dokter D.(...) V.(...) aan vooraf, die de persoonlijkheid van A.(...) schetste en de noodzaak beschreef van een residentiële psychiatrische behandeling om het middelengebruik en de persisterende psychotische verschijnselen het hoofd te bieden. Het past verder in te zetten op dit residentiële traject, aangezien aannemelijk wordt gemaakt dat A.(...) bereid was en nog steeds is om een dergelijk traject aan te gaan, maar dat dit nog niet tot uitvoer werd gebracht wegens een gebrek aan capaciteit in de zorgsector."

In zijn hoorrecht van 14/07/2023 verklaart hij op de wachtlijst van CADENZA 1 te staan en dat hij momenteel wordt opgevolgd door Dr. D.(...) W.(...) O.(...) van Zorggroep Multiversum, Provinciesteenweg 408 te 2530 Boechout. Hij legt geen enkel recent behandelingsattest meer voor, zodat we geen zicht hebben op zijn huidige situatie.

Hoe dan ook, ten gevolge van zijn opeenvolgende detentieperiodes en zijn mentale en verslavingsproblemen mogen we ervan uit gaan dat de contacten met zijn dochter eerder beperkt zijn en dat voornamelijk zijn moeder in haar rol als grootmoeder instaat voor de opvang van zijn kind tijdens de uitoefening van haar bezoeksrecht. We vinden hiervoor bevestiging in het administratief dossier van zijn moeder waarin zij op 06/05/2022 voor de Cel Schijnrelaties verklaarde "D.(...) heeft een kind van 8 jaar, een heel mooi meisje. Hij heeft een kind gemaakt met een Belgisch meisje, maar is niet getrouwd. Om de twee weken zie ik haar. Ze komt om de twee weken voor twee dagen. Ze blijft slapen." Uit het reeds geciteerde verslag van het CAW en de voorgelegde stortingsbewijzen blijkt eveneens dat zijn moeder meestal het onderhoudsgeld overmaakt aan zijn ex-partner, en dat hij dit bedrag zodra mogelijk terugstort aan zijn moeder.

In zijn geactualiseerd hoorrecht van 04/07/2023 verklaart hij dat hij een goed contact met zijn dochter heeft en dat zij nu elke week bij hem in het weekend en de vakanties op bezoek komt. De moeder van zijn kind heeft een nieuwe relatie en daarom is zijn dochter veel bij hem, bijvoorbeeld woensdag na school tot donderdag. Hij legt evenwel geen bewijs van een gewijzigde omgangsregeling met zijn thans 10-jarige dochter voor. Uit het Rijksregister blijkt wel dat mevrouw S.(...) S.(...) op 12/05/2018 in Borgerhout getrouwd is met de Belg J.(...) Z.(...) °(...) met wie zij 4 kinderen heeft (een tweeling: J.(...) S.(...) A.(...) en J.(...) S.(...) M.(...) geboren op (...); J.(...) R.(...) geboren op (...) en J.(...) N.(...) I.(...), geboren op(...)). Mevrouw S.(...) en mijnheer J.(...) zijn sedert 23/03/2023 uit de echt gescheiden bij vonnis uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen en mevrouw S.(...) staat sedert 27/06/2023 met haar 5 kinderen ingeschreven in (...). Aangezien mevrouw S.(...) als gescheiden moeder nog de bijkomende zorg heeft voor 4 kleine kindjes van 5, 4 en 1 jaar oud en we geen zicht hebben op de omgangsregeling voor haar kinderen met mijnheer J.(...), is het aannemelijk dat zijn dochter meer op bezoek komt om het werk van mevrouw S.(...) te verlichten. Hoe dan ook besluiten we dat zijn ex-partner in hoofdzaak instaat voor de dagelijkse opvoeding en verzorging van zijn 10-jarige dochter, en dat het voornamelijk zijn moeder is die in haar rol als oma instaat voor haar opvang tijdens haar bezoekrecht en de tijdige betaling van het onderhoudsgeld (zie supra).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in allé beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft daarenboven niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Zijn dochter heeft de Belgische nationaliteit en kan hem onder begeleiding van zijn moeder komen bezoeken in Marokko tijdens de schoolvakanties. Verder kan zijn dochter de contacten met hem onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, zoals telefoon en internet. Dat hij zijn dochter minder zal zien dan nu al het geval is, is louter te wijten aan zijn eigen crimineel gedrag. Gelet op alle voorgaande elementen en zijn gekende agressie- en verslavingsproblematiek, wordt het hoger belang van zijn minderjarige dochter niet geschaad bij het nemen van deze beslissing.

Wat betreft de relatie met zijn ouders en zijn meerderjarige broers oordeelde het EHRM dat relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht van 22/09/2022 dat zijn vader overleden is. Zijn moeder A.(...) D.(...) K.(...) en zijn twee broers A.(...) A.(...) en A.(...) N.(...) hebben de Belgische nationaliteit. Hij stelde dat hij voor hij in de gevangenis belandde, in de (...) woonde en dat hij terug bij zijn moeder kan wonen op de (...). Hij verklaarde dat hij naast zijn 2 broers nog 2 neefjes in België heeft (kinderen van N.(...)).

Uit het dossier van zijn moeder blijkt dat zijn vader, A.(...) M.(...) °1950 overleed op 08/04/2007.

Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat zijn moeder hem 9 keer bezocht tussen 11/03/2017 en 27/12/2017, 2 keer virtueel tussen 30/12/2021 en 26/03/2022 (COVID-periode) en 5 keer tussen 23/09/2022 en 18/10/2022. Hij bracht de meeste van zijn penitentiaire verloven (5 van de 7) door bij zijn moeder tussen 27/06/2020 en 14/02/2021.

Volgens het Rijksregister stond hij tot 12/03/2021 ingeschreven op het adres van zijn moeder A.(...)-D.(...) K.(...) (°1963 - Belg sinds 21/05/2013) op de (...). Op 13/03/2021 verhuisde hij van de woonst van zijn moeder naar de (...).

Sinds 13/06/2021 is haar huidige partner bij haar ingetrokken (dit betreft de Marokkaanse onderdaan M.(...) M.(...), geboren te (...) in 1975 (OV (...)), die sedert 2002 illegaal in België verblijft en al meerdere bevelen kreeg om het grondgebied te verlaten). Zijn moeder diende op 31/03/2022 een verklaring tot wettelijke samenwoning in op de stad Antwerpen. Zijn moeder verklaarde op 06/05/2022 voor de Cel Schijnrelaties : "D.(...) is onder een begeleider. Hij heeft in de (...) gewoond, maar is opgepakt geweest door de politie. Hij komt soms bij mij en soms bij mijn vrienden. Hij is nog steeds onder begeleiding en wordt nog steeds gecontroleerd door de dokter. Ik denk dat het komt van drugs te nemen. Dat geeft me stress en druk want het is mijn kind. Ik kan hem niet zomaar buitengooien." Op 26/07/2022 weigerde de Ambtenaar van Burgerlijke Stand haar wettelijke samenwoning met de heer M.(...) te registreren. De rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen bevestigde deze weigering bij vonnis van 26/05/2023. Mijnheer M.(...) heeft hem in oktober 2022 4 keer in de gevangenis bezocht. Gezien hij illegaal in België verblijft, kan hij ook uitgewezen worden naar Marokko, zodat de relatie met zijn stiefvader niet kan genieten van de bescherming van artikel 8 EVRM.

Betrokkene en zijn 2 oudere broers A.(...) A.(...) °(...) en A.(...) N.(...) °(...) kwamen sinds hun aankomst in België terecht bij de bijzondere jeugdzorg omdat hun moeder geen onderdak en geen inkomen had en bovendien met ernstige gezondheidsproblemen kampte waardoor zij regelmatig gehospitaliseerd diende te worden. Betrokkene verbleef aanvankelijk voor korte tijd in een Marokkaans pleeggezin maar dit bleek geen goede oplossing. Hij werd vervolgens met zijn broers geplaatst in CKG Dennenhuis en vervolgens in home Philip Speth te Kapellen ten taste van het Fonds Bijzondere Jeugdbijstand. Dit betrof een maatregel op lange

termijn om ervoor te zorgen dat hij en zijn broers in een veilige en stabiele omgeving konden opgroeien. Zijn moeder woonde alleen op appartement op de (...). Niettemin blijkt uit de verslagen van het CBJ dat zijn moeder betrokken wilde blijven bij de begeleiding en dat hij met zijn broers op dag- of weekendbezoek bij hun moeder kon, afhankelijk van haar gezondheidstoestand. Als gevolg van zijn herhaald grensoverschrijdend gedrag kwam hij terecht in de gesloten jeugdafdeling "De Hutten" in Mol en werd hij tot aan zijn meerderjarigheid onder toezicht gesteld van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdbijstand. Niettegenstaande zijn moeder 3 keer in de hoedanigheid van burgerlijk verantwoordelijke geldig gedagvaard werd voor de Jeugdrechtbank, was zij geen enkele keer aanwezig, noch vertegenwoordigd door een advocaat om hem bij te staan. In het vonnis van de jeugdrechtbank dd. 16/06/2010 lezen we: "Moeder meldt dat minderjarige (betrokkene) agressief kan worden en in voortdurend conflict leeft met zijn broers. Hij aanvaardt het gezag van moeder niet. Ook het gedrag op school blijkt moeilijk". Tijdens zijn verblijf in de jeugdinstituten bleef hij gedomicilieerd op het adres van zijn moeder. Hij heeft in 2013 heel kort samengewoond met zijn toenmalige vriendin en zijn dochtertje (zie supra), en na hun breuk trok hij opnieuw in bij zijn moeder.

Volgens het Rijksregister stond hij vanaf 29/07/2022 ingeschreven op het referentie-adres van het OCMW (Lange Zavelstraat 78, te 2060 Antwerpen). Terwijl hij in zijn hoorrecht van 22/09/2022 verklaarde na zijn detentie (die ten einde kwam op 27/10/2022) terug te kunnen gaan wonen bij zijn moeder op de (...), stellen we vast dat hij tot en met 03/01/2023 ingeschreven stond op het adres van het OCMW en dat hij sinds 4/01/2023 ingeschreven is op de (...).

Zijn broers A.(...) A.(...) °(...) (Belg sinds 17/07/2017) en A.(...) N.(...) °(...) (Belg sinds 09/03/2016) hebben hem resp. slechts 1 en 6 keer bezocht in de gevangenis in 2017. Nadien komen ze niet meer voor op de bezoekerslijst.

Zijn oudere broers hebben intussen een eigen gezinsleven uitgebouwd. Hij maakt verder melding van "zijn neefjes (kinderen van N.(...))", deze laatste heeft 1 zoon en 1 dochtertje.

Uit informatie van de POD Maatschappelijke Integratie ontvangen op 12/02/2024 blijkt dat het OCMW van Antwerpen aan betrokkene een equivalent leefloon toekende vanaf 01/04/2021 tot en met 30/11/2021 en vanaf 01/04/2022 tot heden. De POD meldt dat zijn dossier nog steeds lopende is omdat hij een aanvraag tot steun hebt ingediend tot april 2024.

Uit de brief van Topcoach A.(...) B.(...) H.(...) van het CAW Antwerpen dd. 22/09/2022 blijkt dat hij daar sinds 21/08/2019 vrijwillig in begeleiding is en dat hij dankzij hun hulp al grote stappen heeft gezet op verschillende levensdomeinen, zonder dat zij deze voor zijn individuele situatie specificeren. Zij houden het algemeen door te stellen: "Enkele voorbeelden van zo'n levensdomeinen zijn administratie, huisvesting, opleiding, werk, vrijetijdsbesteding, vrienden, familie en organiseren van schuldbemiddeling indien nodig." Gezien betrokkene thans zelfstandig woont en al enige tijd ondersteund wordt door het OCMW en het CAW Antwerpen, kunnen we hier uit concluderen dat hij momenteel niet afhankelijk is van zijn familieleden voor financiële of materiële hulp.

Uit al deze feitelijke elementen kunnen we redelijkerwijze besluiten dat er geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene, zijn moeder en zijn broers (en zijn neefjes en nichtje) bestaat die verder gaat dan de normale affectieve en emotionele banden. Zowel zijn moeder als zijn broers en hun familieleden kunnen de contacten met hem verder onderhouden via korte bezoeken in Marokko (zij kunnen immers vrij reizen tussen België en Marokko), dan wel via de moderne communicatiemiddelen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Gezien zijn lang verblijf in België, heeft hij ongetwijfeld een vrienden-en kennissenkring opgebouwd.

Zijn 2 andere penitentiaire verlopen tussen 08/07/2020 en 06/08/2020 en zijn strafonderbreking elektronisch toezicht van 24/08/2020 tot 04/11/2020 bracht hij door op de (...). Op dit adres stond volgens het Rijksregister een zekere M.(...) L.(...) J.(...) °(...) (Belgische van Roemeense afkomst) ingeschreven van 14/01/2020 tot 23/04/2022. Zij bezocht hem 18 keer in de gevangenis tussen 22/10/2019 en 28/11/2019. Het is ons niet duidelijk wat haar band met hem is of was, vermoedelijk is zij een goede kennis; op 28/08/2023 trouwde mevrouw M.(...) L.(...) te Antwerpen met de Belgische onderdane Z.(...) S.(...) °te Antwerpen op (...). Deze contacten kunnen eveneens verder gezet worden via telefoon, internet...

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Gelet op het zwaar beladen strafblad van betrokkene, zijn agressie- en verslavingsproblematiek, antisociale persoonlijkheid en psychotische verschijnselen, is het risico op recidive reëel. Het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde, is supérieur aan de familiale- en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor een verwijderingsmaatregel met inreisverbod een noodzakelijke maatregel vormt. Zijn persoonlijke belangen wegen niet op tegen de bescherming van de maatschappij in het algemeen.

Als reden waarom betrokkene niet kan terugkeren naar Marokko antwoordt hij dat hij geen banden met Marokko heeft. Hij zegt dat hij nooit in Marokko heeft gewerkt gezien hij als kind naar België gekomen is, hier naar school is geweest en na school is gaan werken. Hij kent er niemand, heeft er geen familie en is in gans zijn leven maar 1 keer in Marokko op vakantie geweest. Hij heeft zijn dochter van Belgische nationaliteit hier in België en hij kan bij zijn moeder van Belgische nationaliteit wonen. Hij kent de Arabische taal niet (noch

lezen, noch schrijven), enkel Berbers en kan er dus niet werken. Hij spreekt verder Nederlands en Engels. Hij verklaart op 04/07/2023 dat hij nog in het bezit is van een reispas.

Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat hij geen andere banden dan zijn nationaliteit meer zou hebben met Marokko. Hij heeft voor zijn komst naar België op de leeftijd van 8 jaar met zijn moeder en 2 oudere broers in Marokko gewoond, waardoor het toch redelijk is om aan te nemen dat hij noties heeft van de Marokkaanse cultuur en tradities. Het feit dat hij enkel Berbers kent en geen Arabisch volstaat niet om zo maar te besluiten dat hij er niet in staat zou zijn om te werken. Volgens informatie op internet spreekt 40 % van de Marokkaanse bevolking Berbers en 60 % Arabisch. Volgens zijn CV (bijlage bij zijn inschrijving als werkzoekende bij de VDAB cf. Hoorrecht dd. 22/09/2022) spreekt hij ook nog een beetje Frans. Hij maakt evenmin aannemelijk dat de beroepservaring die hij in België heeft opgedaan, niet bruikbaar zou zijn in Marokko. Het betreft immers laaggeschoolde jobs in de horeca en de distributiesector die universeel zijn (zaal- en keukenmedewerker, afwasser, winkelbediende, postsorteerder, bandenmonteur ...). Verder maakt hij niet aannemelijk dat hij door in Marokko te gaan wonen en leven helemaal niet in staat zou zijn het Arabisch aan te leren, ook al zal dit enige inspanning vergen. Vervolgens blijkt hij in Marokko wel degelijk over een sociaal vangnet te beschikken want zijn moeder verklaarde op 06/05/2022 voor de Cel SAH dat haar vader M.(...) en haar broer O.(...) nog in Marokko wonen. Zijn maternale grootvader is na het overlijden van zijn vrouw hertrouwd en verkeert in goede gezondheid. Zijn oom heeft 6 kinderen en een eigen winkel. Hij heeft elk jaar iets anders, een keer kleding, dan stof, dan elektriciteit. Zijn moeder kan bijgevolg haar familie en kennissen in Marokko aanspreken om hem te helpen bij zijn re-integratie aldaar. Gezien zijn leeftijd van 28 jaar kan toch verondersteld worden dat hij in staat is terug te keren naar Marokko om er met eventuele steun van zijn familie een nieuw leven op te bouwen en zijn banden met dat land terug aan te sterken. Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op zijn jarenlang verblijf in België, maakt hij geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cf. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021). Zelfs indien de integratie in Marokko wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cf. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55)."

2.19. Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van verzoeker wordt met betrekking tot verzoekers meerderjarige familieleden in België overwogen dat de relatie met zijn moeder, broers, zus en neefjes niet als een beschermenswaardig gezinsleven kan worden aanzien omdat er geen bijzondere banden van afhankelijkheid worden aangetoond.

Wat zijn minderjarige Belgische dochter betreft, wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in beginsel bewezen geacht. In de beslissing wordt evenwel gewezen op het gegeven dat hij slechts beperkte contacten onderhoudt met zijn minderjarige Belgische dochter en dat hoofdzakelijk zijn ex-partner instaat voor de dagelijkse zorg en opvoeding van dit kind. Verzoeker heeft nagenoeg nooit samengewoond met dit kind, behoudens een zeer korte periode die gekenmerkt werd door zwaar intra-familiaal geweld. Het is bovendien verzoekers moeder die in de eerste plaats instaat voor de betaling van de onderhoudsgelden. Er kunnen dus vraagtekens worden geplaatst bij het beschermenswaardig karakter van dit gezinsleven. De foto's van verzoeker en zijn dochter in het administratief dossier betreffen slechts momentopnames. Omwille van de bindingen van verzoekers moeder met het CAW van Antwerpen, kunnen ook, zoals overigens in de bestreden beslissing wordt aangegeven, vraagtekens worden geplaatst bij de neutraliteit van de medewerkers van het CAW die de kwaliteit van de relatie tussen verzoeker en zijn dochter beschrijven. Door toedoen van periodes van detentie en verblijf in de psychiatrie kan verzoeker onmogelijk overtuigen dat hij gedurende het voorbije *decennium* een aanwezige figuur was in het leven van zijn dochter.

Zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald, zal de afwezigheid van verzoeker een veel minder ontwrichtende impact hebben op het leven van het kind dan dat van een ouder die daadwerkelijk met het kind samenwoont. Verzoeker toont ook niet aan dat contacten via telefoon of internet, bezoeken van het kind onder begeleiding van zijn moeder, én het betalen van onderhoudsgelden onmogelijk zouden zijn éénmaal hij in Marokko verblijft.

2.20. Met betrekking tot de belangenafweging in het kader van artikel 8, lid 2 van het EVRM wijst de Raad er vooreerst op dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de Verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In voormelde belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51). Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze laatste kan worden uitgewezen, met name of er belemmeringen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

2.21. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft deze een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het familie- en privéleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden, bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

2.22. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals hoger uiteengezet, vereist dit dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoekende partij en zijn familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

2.23. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing overgaat tot zulke belangenafweging in het kader van verzoekers gezins- en familieleven. Er wordt concreet uiteengezet waarom verzoekers gezinsleven *in casu* ondergeschikt is aan het belang van de Belgische staat bij het vrijwaren van de openbare orde, rekening houdend met zijn zeer beladen strafblad, zijn agressie- en verslavingsproblematiek, zijn antisociale persoonlijkheid en zijn psychotische episodes. Verzoeker toont niet aan dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is dat aan de deugdelijk bewezen dreiging voor de openbare orde die van verzoeker uitgaat meer gewicht wordt gegeven dan aan zijn eventuele verderzetting van het (beperkte) gezinsleven op het Belgische grondgebied.

2.24. Wat verzoekers privéleven betreft, heeft verweerder bovendien ook vastgesteld dat, rekening houdend met het feit dat verzoeker reeds 21 jaar in België woont, de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid zwaarder weegt dan de privébelangen die verzoeker kan doen gelden. Verzoeker toont niet aan dat hij verregaande engagementen is aangegaan die door de bestreden beslissing zouden worden doorkruist.

De Raad stelt op basis van de hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissing vast dat verweerder op zeer uitgebreide wijze is ingegaan op de elementen die het privéleven van verzoeker in België kenmerken en op de door verzoeker in dit verband aangebrachte gegevens en stukken. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft de ernstige redenen van openbare orde die in hoofde van verzoeker werden vastgesteld afgewogen tegen zijn persoonlijke belangen in België, maar vastgesteld dat de bescherming van

de openbare orde zwaarder doorweegt dan de banden die verzoeker in België heeft opgebouwd. De Raad stelt vast dat verzoeker niet in ernst kan voorhouden dat verweerder heeft nagelaten om met de elementen van zijn privéleven concreet rekening te houden. Verzoeker toont niet aan dat bij het nemen van de besteden beslissing zijn persoonlijke belangen disproportioneel zijn afgewogen tegen de zeer ernstige redenen van openbare orde. Het loutere gegeven dat verzoeker het niet eens is met de door verweerder gedane belangenafweging, toont nog niet aan dat deze op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd uitgevoerd.

2.25. Verzoeker benadrukt in zijn middel dat hij op achtjarige leeftijd is toegekomen in België, en hier dus al meer dan twintig jaar verblijft, dat hij zich niet zomaar kan aanpassen aan een andere cultuur, dat hij niemand heeft in zijn land van herkomst waarop hij kan rekenen, dat hij nooit onderwijs heeft genoten in zijn land van herkomst, dat hij geen diploma's bezit en dat het een uitdaging wordt om werk te vinden in Marokko. Verzoeker betwist in zijn middel dat zijn grootvader en zijn oom, die in Marokko verblijven, hem zouden kunnen ondersteunen in het land van herkomst, maar hij legt in dit verband geen concreet bewijs voor. Waar verzoeker aanhaalt dat het bezit van een strafblad zijn inschakeling op de arbeidsmarkt niet ten goede zal komen in Marokko en dat hij zich niet zomaar zal kunnen aanpassen aan de cultuur aldaar, benadrukt de Raad in de eerste plaats dat verzoeker zijn strafblad aan zichzelf te danken heeft. Gezien verzoekers parcours, is een re-integratie in de samenleving niet evident, ongeacht of deze re-integratie in België of in zijn land van herkomst plaatsvindt. Door opnieuw te wijzen op deze moeilijkheden, zonder concreet in te gaan op de motieven hieromtrent, toont verzoeker nog niet aan dat verweerder geen evenwichtige belangenafweging zou hebben uitgevoerd.

2.26. Gelet op de bijzondere omstandigheden van de voorliggende zaak, is de Raad van oordeel dat verweerder zich in alle redelijkheid op het standpunt heeft gesteld dat verzoekers persoonlijke en familiale belangen in België niet opwegen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde die maken dat de Belgische samenleving moet worden beschermd tegen verzoekers gedragingen en dat de verwijderingsmaatregel om die reden gepaard gaat met een inreisverbod met een duur van 10 jaar. Verzoeker toont niet aan dat de gedane belangenafweging disproportioneel is of deze niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand is gekomen.

2.27. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en de Raad van State, merkt de Raad op dat de rechtspraak waarnaar verwezen wordt verband houdt met artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Deze wetbepaling regelt de situatie van gezinshereniging met een Belg en heeft aldus geen uitstaans met de thans bestreden beslissing. Verzoeker toont immers niet aan dat hij een verblijfsaanvraag heeft ingediend in functie van zijn Belgische minderjarige dochter.

Hetzelfde geldt *mutatis mutandis* voor verzoekers betoog inzake de afhankelijkheidsrelatie met zijn dochter, die volgens hem aanleiding zou moeten geven tot een afgeleid verblijfsrecht conform de rechtspraak van het Hof van Justitie. Verzoeker beroept zich in zijn middel op het arrest K.A. van het Hof van Justitie (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, K.A.), maar ook hier dient te worden aangestipt dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing het burgerschap van de Unie van zijn dochter (nog) niet had aangewend om een afgeleid verblijfsrecht te bekomen. Terloops merkt de Raad op dat verzoeker *in casu* niet aannemelijk maakt dat hij als enige ouder de daadwerkelijke zorg voor zijn minderjarige Belgische dochter zou dragen.

2.28. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling, moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zou mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke of vernederende behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Ter zake moet ook worden verwezen naar het arrest van het EHRM nr. 41738/10 in de zaak *Paposhvili t. België* van 13 december 2016, waarin het Hof in zijn § 183 over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte heeft geoordeeld dat het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van*

afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”. Hieruit blijkt dat het EHRM de lat zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

2.29. Verzoeker wijst op het feit dat hij ernstige psychologische problemen heeft die moeten gezien worden als een medische aandoening die bij stopzetting van de behandeling een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, en verwijst hierbij naar *“de attesten die zich in het administratief dossier bevinden”*. De Raad merkt op dat op basis van de medische attesten die zich in het administratief dossier bevinden op 30 januari 2024 een medisch advies werd opgesteld door dokter K.A., arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin wordt besloten dat *“er geen onontbeerlijke medische behandeling in de documenten (is) vermeld”*. Verzoeker toont daarenboven niet aan dat een eventuele noodzakelijke medische behandeling niet beschikbaar zou zijn in zijn land van herkomst. Verzoeker beperkt zich dus tot vage en algemene beweringen, die hij geenszins staft met een begin van bewijs. Ook waar verzoeker beweert dat de weigering van verblijf een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM omdat hem de mogelijkheid tot begeleide terugkeer naar de maatschappij ontzegd wordt, toont hij niet aan hoe dit foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt in de zin van dit artikel. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

2.30. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden, noch dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit of dat in zijn hoofdte rechtmatige verwachtingen zouden zijn geschapen die niet werden gehonoreerd. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en verzoeker toont niet aan dat het opleggen van een inreisverbod met een duur van 10 jaar disproportioneel is. Verzoeker maakt geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel, noch van het zorgvuldigheids- of het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel aannemelijk. Er werd ook geen motiveringsgebrek aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, en voor zover de erin opgesomde bepalingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN

